
PORGazeen 30



stalo se..., reportáž z maturitního plesu, o výzdobě primy, o balbínově, o čajovně, literární tvorba, poezie, úvahy o babě, návrhy talárů porgu, perly sviní, rozhovor s ondřejem štefflem, krásy prahy, písemné souboje, polemiky o něčem i o ničem, co dělá eduard hulicius „po přechodu“, latinský vtip s mnoha vtipnými překlady, poslední strana aleše rolečka...

PORGAZEEN 30časopis Prvního obnoveného
reálného gymnázia**Šéf**

Kuba „Čekátěrozbitáhuba“ Seidl

RedakceOndřej Hojda
Jakub Jedlička
Kuba Krč**Grafická úprava & sazba**

Štěpán Klímeš

Jazyková úprava & korekce

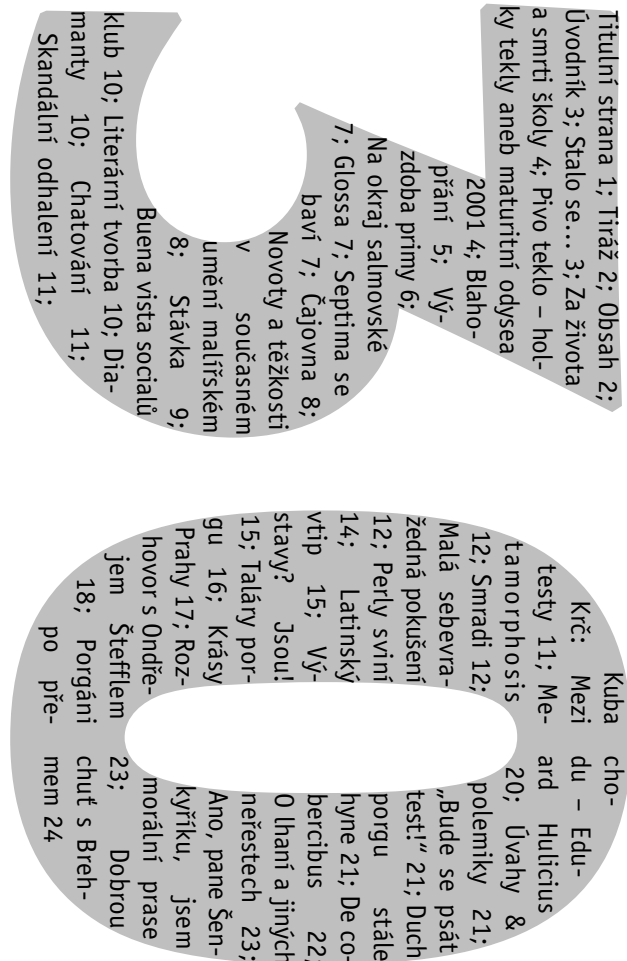
Kuba Krč

IlustraceVeronika Barešová
Johana Špirková**Foto**Jakub Teplý
Martina Hrabová**Tisk & technická asistence**JK Kopírování
www.kopirovani.cz**Adresa & ý-mejl redakce**PORG, Lindnerova 3,
Praha 8, 180 00
porgazeen@seznam.cz**Pokus o internetový magazeen**<http://www.porg.cz/porgazeen>
Martin Vlach**Cena 15 Kč****PORGazeen 30 vyšel v březnu '01**

Vaše příspěvky velmi uvítáme

- a) komukoliv z redakce
- b) viz adresa a ý-mejl
- c) a pořád se nestůdte sem psát

Obsah

**PORGAZEEN 30**

vychází za opětovné podpory nadace
OPEN SOCIETY FUND,
od níž redakce dostala grant
na výrobu časopisu.

Děkujeme

P
O
R
G
a
z
e
n

X
X
X

Vypadá to hezky. Tři křížky. Až sem jsme to s PORGazeem dotáhli. Snad se nám daří držet celkem dobrou úroveň, více už pokulhává pravidelnost vycházení. Stále ho všichni čtete, a jak se zdá, i máte rádi (soudě podle v podstatě nulových negativních reakcí). Asi ho taky nějak nemilujete, protože drtivá většina z vás nic nenapsala. Anebo je tu jedna možnost, ve kterou začínám v poslední době věřit: Vy se nás totiž bojíte. Ano, je pravda, že my septimáni můžeme (zejména pro nižší ročníky) působit až božsky – krásní, zdraví vtipní, a vůbec si tak nějak umí užívat života. Když pak student X. něco napíše, dost si rozmyslí osobní kontakt s takovou osobou, při kterém by jí snad musel pohlédnout do očí. Následky takového přímého kontaktu mohou být děsivé – deprese, pocity méněcennosti, nevíra v sama sebe a další hluboké duševní šrámky.

Zde je tedy místo na rozbití tohoto mýtu – i my, redaktoři, jsme lidé! Také máme svoje deprese (já), komplexy (např. ten napoleonský u J.S.) a spousty lidských problémů. A jestli snad přeci nevěříte, pak se nás v naší polobožskosti alespoň nebojte! Nehorší, co se vám může přihodit, je, že váš příspěvek neotiskneme. Když jej otiskneme, budete oblíbení. Chlapci, pište – dívky vás budou obdivovat! Dívky, pište – zkrásníte!

O
n
d
ř
e
j

H
o
j
d
a

Stalo se...

Honza Balcar

Je leden. Nové milénium, alespoň pro většinu z nás. Duch hyne už druhou tisícovku let, ten má ale tuhej kořínek. Byly Vánoce. Byly besídky, zabíjelo se a kradlo. Někde se asi též jedlo a pilo, možná. Bude jaro. Těšte se. Bude též soutěž v tělocvičně. Účast povinná. Pozor na jododusík, necháte ho na topení a začne vám skákat do řeči. Netestováno na primánech.

Druhý odstavec měl patřit (už skoro tradičně) Kalfusovi, který však onemocněl, a psát o něm by v této době bylo neetické. Mimochodem, víte, že nosí brýle? Až se uzdraví, dozvíte se o Markétě.

Koncert Vokurek v Rock Cafě se až na špatný zvuk vcelku vydařil. Kvintáni na sebe poutali pozornost při koncertě, kvintánky po něm. Vystoupení druhý den na Opatově jsme pojali vskutku rockersky.

Petra Veselá vypátrala, že za protektorátu byl guvernérem Jílového u Prahy E. Mácha, který byl později vystřídán Luďkem Sobotou. Někdy v lednu oslaví Jílové dvaosmdesát let od svého vzniku.*

Cyrl si stěžoval na to, jak se profesoři nesmějí (nebo nesmějí smát) našim legráckám. Bez odezvy. Zřejmě byl jeho článek pochopen jako další trapný studentský fórek.

Drby: M. B. – J. K., M. S. – K. D., A. K. – A. Ň., Karel – A., V. H. – nic, T. – K., J. – M., D. L. (kač), X. Y. – Z. Ž, V. K. (nazi) – cojávím, Š. V. – S. H., T. L. – viz deníček, M. V. – Dr. M., P. V. – brumbrum. Našli jste se?

* Petry Sprachübung (mluvní cvičení pro francouzštináře) je k nahlédnutí... no určitě někde je.

ŠIMONa BŘEZINovÁ

Tak je tu zase nové číslo PORGazeenu. Nyní se vám pokusím připomenout, co se stalo v několika minulých týdnech. Proběhla skvělá filmová noc ve znamení hororu. Po skončení filmu Vřískot jsem se tak bála, že jsem musela požádat Adama Řeháka, aby se mnou došel na záchod. Čekala jsem, že na mě vyskočí nákej úchylák s bílou maskou. Jakuba Kopala jsem opravdu nečekala. Úchyl jeden dívokej.

Skoro celá tercie jela na hory na Be-necko do Hančovy boudy. Samozřejmě jela i zvířata: psi, kočky, usmrkaní bratři našich spolužaček, no a rodiče.

Zatímco rodiče popíjeli mladé víno, my jsme terorizovali kočku A. Ř. a dělali další rodičům nepřístuně věci. Bylo to přima. Salmovská utrpěla změnu: jiná ulice, větší srandy kopec. Změnou prošla i knihovna. P. p. Krč vystřídala p. p. Valáška. Marie S. se vrátila z Itálie. Paní Aničce z krámků se prý začalo tykat, ale tykat se jí nesmí. Mezitím byly také vánoce, které proběhly jako vždy: ahoj babi, fakt díky za to červený pyžamo. Okradli MARI, pánové profesoři Příbík a Plecháček nám prohledali všechny věci, fakt příjemný...

Kuba Krč

E. Š. a J. S. málem vyzvali v minulém PORGazeenu ředitele Klause, aby založil studentskou radu, stal se jejím členem a umožnil tak demokratickou komunikaci mezi studenty a ředitelem. Přiznám se, že tomu dadaistickému návrhu vůbec nerozumím. Neměli by snad radši E. Š. a J. S. založit studentskou radu sami? Není tady někde něco špatně? *** Primáni nepochopili, že duch PORGu hyne, a zachovali se bezmála jako stávkokazi: vzali kýble s barvou a ve svém volném čase pomalovali celou třídu. Parkety nezastříkali... *** Do školy po

dlouhé době razantně vtrhla politika: spor o Českou televizi nahlodil leckteré přátelské i partnerské vztahy. Jsem z toho všeho trochu bezradný: co mi vlastně jako voliči zbývá? Všichni se zaklínají zákony a výsledky voleb, a všichni je porušují. Mám snad volit komunisty, emigrovat nebo se dát k anarchistům? Ukazuje se, že demokracii zatím moc nezvládáme, ať už jsme vpravo, nebo vlevo. *** Čajovna – moje věčné téma, psal jsem o ní už několikrát – pomalu vstává z mrtvých. Od září fungovala spíše jako šmajchlkabinet několika elitních nadr-

ženců; teď se jí chopili pánové z kvarty a zdá se, že se zase stane klidným místem pro rozhovor, čtení nebo tichou meditaci nad kouřícím cejlonem. Vydržte! *** Poslední – skvělé! – číslo PORGazeenu, které na sebe dalo čekat déle než leckterá koketa, potvrdilo můj dojem z atmosféry ve škole, kterou pozoruju už od září – stále víc lidí raději jen mluví a hledá si společného nepřítele, než aby byli aktivní a sami něco podnikali. „Za všechno můžou ti nahoře,“ říkalo se za komunistů a většinou národa stačilo ztotožnit se s tím a nadávat. Komunismus však svrhla menšina, které nebylo líto nezištné a často nepříjemné a neoceněné námahy. Jestliže hyne „duch PORGu“, pak jen proto, že mnozí chápou školu jako divadelní představení: sedí v publiku a čekají, čím je herci zaujmou. Když však budeme v publiku všichni, nejenže se nepobavíme žádným představením, ale mozky nám zarostou hromadou sádla a shnijeme zaživa. A ten puch... *** Jsou však výjimky: patří k nim čajovna i trochu usedlý a zpomalený PORGazeen, a patří k nim i nový časopis, který nenápadně a pozvolna metastázuje z kvarty do celé školy. Ano, mluvím o ECHU, které se z věstníku počítačových pařanů a čtenářů fantasy vypracovalo na solidní časopis, jenž se úvahou

i aktuální publicistikou věnuje dění v kvartě i v celé škole. Po vzoru velkých médií má i slušnou a aktuální internetovou verzi, často předbíhající verzi tištěnou. Sežene si, přečtete, podporujte nebo záviděte... *** Velkou radost mi udělal Mikuláš Bryan – místo dětinského fňukání nad mrtvou Salmovskou, místo penzistických elegií na „staré dobré časy“ dal dohromady staré páky s mladými převodovkami a vystříhli společně několikahodinový kabaret, na kterém se daly najít umělecké i inscenační mouchy, měl však tah, nápad; poučil se z některých přešlapů; bavil publikum a přál barmankám – a to u kabaretu snad stačí. Kdo chtěl, mohl si něco málo myšlenek vynést i ven ze zakouřené poetické putyky... *** Nastoupil jsem na místo školního knihovníka. Zdědil jsem stráž nad tisíci svazky, počítač a psychoanalytické křeslo. Už po pár týdnech jsem překvapen, jak dobře je knihovna – zejména díky Torstu, Seidlově knihkupectví a daru rodiny Brabcovy – zásobena. A už po pár týdnech začínám vyházovat hromady knižních darů, které nám počátkem 90. let věnovaly hodné americké univerzity: dvě třetiny z toho jsou knihy typu Zamílovaný student, Líbej mě, Prázdninová romance, Políbek mezi lekce, Vzbouřené mechanických žab na planetě Pluto,

Armáda masakruje armádu, Vykoupej se v krvi své matky aj., každá pro jistotu v šesti exemplářích. Ne, nejsem palič knih: jeden exemplář v policích nechávám. Vyřazenými pak obkládám stěny knihovny, neboť je tam občas zima jako v psinci. Psychoanalytické křeslo je takový malý zázrak: otevírá ústa, nutí k upřímnosti a otevřenosti. Přijďte si do něj posedět, do jara můžete mít svého psychoanalytika zdarma... *** I počítačová místnost má po čtyřech měsících konečně opravdického správce, který rozumí své věci. Snad se tedy studenti dočkají ne čtyř, ale šesti spolehlivě fungujících počítačů. A dá-li pánbůh, snad se v počítačové učebně objeví po čtyřech měsících i židle... *** Do Kruhu nepřátel českého jazyka, který organizuje Magda Podaná, se v lednu přihlásil už třicátý student. Nepřidáte se taky? *** Andrejovi jsem zase „neudělal“ třídní knihu. Jsem flákač a veřejně se za to kaju. Ještě že je Andrejovo srdce tak veliké a široké...

Na rozkaz šéfa sem byla dolněna tato reklama na jeho článek.

Reakce nejen na toto Stalo se... je na straně 19.

Ze života a smrti školy

Pivo teklo – holky tekly

aneb maturitní odysea: 2001



Maturitní ples našich oktávánů proběhl 4. 2. 2001. A jako každý rok se i letos maturanti nenechali přesvědčit o nutnosti reprezentace školy v podobě oficiálního plesu kdesi na Žofíně nebo v Lucerně. Za to je nutné vzdát jim hold. Avšak tradici přece jen porušili, a tak toho večera naše kroky nesměřovaly do již osvědčeného Lucerna Music Baru, ale do prostředí nového a nepoznaného. Do žižkovského klubu Akropolis. A právě v tom nastal první problém. Chápu utkání maturantů za každou cenu změnit obvyklé místo konání, změnit zavedený stereotyp, ale v tomto případě bohužel zápory převažovaly nad klady.

V první řadě to byla povinnost ukončit hudební produkci do 22 h. Kvůli tomu musela výborná kapela David Murphy's Band začít hrát již po osmé hodině a nám ne-



zbývalo než cucat svá pivečka rychleji než kdy jindy, nebo se k řadícím profesorům na taneční parket vůbec nepřidávat. Avšak většina obecnstva pochopila a vybrala si možnost první.

Druhá nevýhoda Akropole je v její lokaci. Lidé přece jen raději pojedou do centra města, nežli na Žižkov, a na návštěvnosti se to také projevilo. Ale důležitější než kde jsme se bavili, je jak jsme se bavili.

Samotný program tedy zahájilo jazzové seskupení Dnes jazz, které sice nehrálo špatně, ale nebyl, kdo by ho ocenil. Do půl deváté, kdy kapela končila, totiž vchodem, v podobě ženského pohlavního ústrojí (píča – pozn. aut.), prošlo tak padesát lidí a mé obavy o osud plesu se stupňovaly s každou odehranou písní. Avšak PORG nezklamal, a než jsem si stačil prohlédnout fotografie spolužáků na stěnách podniku, sál se příjemně zaplnil a mé obavy byly ty tam. Poté už chvíli ticha rozetnuly tóny výše zmíněného David Murphy's Bandu, na jehož převzaté hity reagovaly mé končetiny směšným mrskáním zvaným tanec.

Moderátor večera, mezi diváky jinak přezdívaný debil, mě pobavil i rozesmutněl. Pobavil svou výmluvností, kterou zvládal očekávané i nečekané, a rozesmutněl poukazem na to, že oktáva v řadách studentů (tedy ani mezi sebou) ne našla dostatečnou individualitu, které by komentování plesu světila. Určitě by to bylo případnější než sice vtipný, ale náš školou přesto jinak netknutý člověk.

Také profesorů přišlo nakonec dostatek, což se mimo jiné odrazilo i na konzumačním lístku v hospodě při after party (který mimo jiné začalovali maturanti – pozn. aut.). Oktavánům jsem byl však tentokrát vděčný za daleko svižnější poděkování kantorům, než je obvyklé. Velmi to prospělo tempu celého plesu, které se v této fázi každoročně dostávalo někam mezi blues a slowfox.

Poté už následoval krátký filmeček „Ze života oktávy“, který až na to, že byl téměř beze zvuku, jistě pobavil většinu již podroušeného publika (každý jsme někdy v menšině – pozn. UNICEF). Vedle malých, roztomilých primánek byly k vidění i záběry lehce skandální, při nichž jsem nemohl nevzpomenout na článek pana ředitele, který chtěl onehdá znát jména „alkoholových hříšníků“ ze školy v přírodě. Takže jsme byli vlastně i svědky šokujícího, ale velmi patřičného odtažnění.

Nakonec se za zpěvu romské kapely tančilo a pilo už jen na velmi malé scéně Akropole. A zábava plynula a plynula, a když jsem se najednou ocitl v hospodě U Kopyta, ani jsem nevěděl, jak jsem se tam dostal. Což se zákonitě projevilo i na mě, několikahodinové, cestě k domovu. Alespoň jsem však měl příležitost popřemýšlet o tom, co jsem ten večer prožil, a s hrůzou si uvědomit, že i můj „sladký život“ se chýlí ke konci.

Cýra Hiršů



Blahopřání

Drahý Porgazeene,
dovol nám,
abychom
Ti popřáli vše nejlepš
k Tvým
třicátým narozeninám!

Dostáváš se nyní
do Kristových let.

Přejeme Ti,
ať jsou tvé články
stejně mesiášské
a ať Tvůj život
neskončí číslem 33.

Mnoho zdaru
Tobě i všem redaktorům
současným i budoucím,

Ondřej Zátka
Tomáš Bíla
Jaroslav Mojžíš
Eduard Hulicius
(et. al.).

Výzdoba primy



Ksaku. Už jsem si myslel, že odporný zvyk malování po stěnách z PORGu zmizí, ale stávkokazové z primy mi vypálili rybník. Kdy už konečně budou všichni jako za komunistů nadávat na ty nahoře a nic dalšího nedělat? A to jsem se tak snažil. J. Seidl

Pátek

Ráno jsme se strašně pobavili, když jsme se pořád hádali, jak velkou hlavu namalujeme naší obří chobotnici. Asi po čtvrt hodině se hlava klukům konečně povedla.

Sice jsem je jako autor návrhu moc nechválil, jelikož hlava měla být úplně jiná, ale už jsem to raději nechal. Když jsme se pustili do chapadel, tak jsme je asi stokrát přemalovávali. Nakonec jsem usoudil, že už to stačí. Mezi tím Julie „čmárala“ po tabuli, jak bude třída vypadat, a nako-



nec se pustila do hesla. Nevšimla si ale, že má sundanou tabuli, takže když ji zvedne, tak tam samozřejmě nic není vidět. Po vyučování jsme se znova sešli a pařany Dyny jsme museli skoro násilím dotlačit jinam. Zhotovili jsme návrh kluků – dali jsme do chapadel různé věci, které označovaly školní předměty. Bez hádek se to (jako obvykle) neobešlo. Spokojeni a natěšeni na zítřek jsme dále pařili Dynu.

Sobota

V 9:00 – jak jsme se dohodli – jsme ve třídě byli asi čtyři, ale po chvíli dorazili všichni. Hned jsme si nasadili Karlovy malířské čapky z novin a Karlovi jsme dali Kájínka. Čepice nám ale nevydržely ani půl hodiny, protože neustále pada-

ly. Poté jsme rozprostřeli papíry podél zdi, aby se neumazaly rohy, které byly u chobotnice stejně špinavé.

Potom jsme se rozdělili na listové a chobotnicové komando a listovému komandu jsme přidělili tři druhy zelených barev. Také jsme poslali kluky dělat boží oko.

Julie se rozhodla, že udělá heslo nad tabulí, a část holek (tj. asi dvě) jí pomohla a pan prof. Krč psal šprýmovinky po zdech. Jakub (dále já) byl kápoš chobotnicového komanda. Rozdělil jsem ostatní na týmy malující tělo a předměty. Během malování se nic moc nedělo.

Ale pohroma udeřila, když Jimmi, který žil šest let v Americe, namaloval vlajku USA s modrými pruhy. Na pracovišti začal být zmatek.

Byli jsme svoláni na chodbu a rozhodli jsme se, že takhle to nejde. Udělali jsme si půlhodinovou pauzu, která stejně trvala asi o hodku déle. Pustili jsme se s novou energií do práce. Listovému komandu už šla práce od ruky a chobotničkáři přemalovávali chobotnici. Trošku jsme ale nabarvili kluky, bílé pod námi zeď.

Nápisářkám



šla práce od ruky a okařům se také vedlo. Chobotnici jsme ještě třikrát přemalovávali. Nakonec přišel úklid, ale za zmínku stojí jen tohle...

Oskárek si hraje

Pan profesor nás poslal do sprch umýt kýble. Když nám pan prof. Vysvětloval (zřejmě se jedná o přezdívkou p. p. Plecháčka – pozn. red.) (jméno bylo kupodivu zaměněno korektorem, asi nemá rád, když si z něj někdo dělá legraci – pozn. graf.), jak se s hadicí zachází, Oskar měl lstivý výraz v obličejí.

Jak p. prof. odešel, tak se Oskí chopil hadice a zařval: „Do střehu, hošani“, a už jsme byli (Jakub a Karel) celý promočení. Potom jsme s Oskim svedli krutou bitvu. Najednou vtrhl do bitky Matouš a hned jednu zchytal. Když odcházel, tak moc veselý nebyl. Poté tam přišli Šimon, Vojta a Jimmi – nic zlého netušící – no a za chvíli už byli také mokří. Vsuvka normální bitvy, kterou nám kazí Š. a J. svým ďábelským plánem. Šimon k nám vtrhl, uchopil hadici a my neměli kam zdrhat, protože Jimmi držel dveře. Mě se to líbilo, protože jsem vyvázl suchý a Oskí dostal za vyučenou. Po dlouhé bitvě přišel p. prof. a ptal se, jestli už jsme vykoupání. Usoudili jsme, že máme dost, a tak jsme umyli ty kýble a šli nahoru, jako správně demolation team.

Jakub Teplý

Na okraj salmovské

Proběhla další salmovská. S malým „s“ proto, že se nejedná o označení místa, nýbrž o terminus technicus.

Tradiční porgánský večírek tentokrát proběhl v prostoru Balbínovy literární kavárny, což je pro uskutečnění salmovské minimálně stejně vhodný prostor jako Salmovská.

Po dlouhé době, kdy se zdálo, že salmovská definitivně pojde na nedostatek studentské invence, se jako *dei ex machina* zjevili studenti bývalé oktávy a obšťastnili nás ejakulací svého humoru.

Humor – hlavní atribut salmovské a hlavní potíž autora tohoto článku. Co se týče humoru, jsem poměrně nenáročný a občas se pobavím i u pořadu Tele Tele (pochopitelně ne tak dobře jako např. u pajtnů. Ti, mimochodem, evidentně slouží autorům salmovské jako nevyčerpatelný inspirační zdroj).

Hodnotit proto (dost kolísavou) úroveň humoru v salmovské je pro mne obtížné. Já jsem se smál, což je důkazem, že horší než Tele Tele to nebylo. Setkal jsem se ale i s názory, že to bylo „naprosto nevtipný“ (Cyril Hirsch).

Vtipnost salmovské nechť si tedy zhodnotí každý sám, já jen připojím několik postřehů:

– Chvályhodné předsevzetí, že vysmívání autoritám nahradí sexem, se autorům nepodařilo dodržet. Jenom v roli vysmívané autority alternoval za ředitele školy jistý recenzent PORGazeenu. Inu, jsem polichocen.

– Dojem z představení mi trochu kazila jakási dáma, která se usadila na okraji pódia a rušila představení svými rádo by vtipnými šepoty a výkřiky (rozhodně méně vtipnými než Tele Tele).

– Příjemně mne překvapila dobrá úroveň básní Adély G. Ta odložila své na můj vkus místy příliš exaltované křesťanské výlevy (no jo, propadl jsem z literárního testu z baroka a od té doby se to se mnou táhne) a sáhla po humoru – myslím, že se to vyplatilo. Celé to bylo příliš dlouhé. Možná by bylo bývalo lepší vypustit pozéřské výlevy à la Katovna a celý program tím zhuštit.

Musím podpořit povzdechnutí Jakuba Krče nad osudem básníka Kotalíka. Matěj se měl pokusit vymanit se z okovů neobudovatelské poezie a postoupit někam dál. Nyní se zdá, že se této nutnosti za-lekl. Ale třeba ještě není pozdě.

Cítím sice interseptimánskou solidari-tu, nicméně soudím, že příspěvek Martina Pehala nestál za nic. Jen o málo to zlepšil již oposlouchaný přednes O. Hojdy. Jeho stylizace do role předčítače komunistických týdeníků byla navíc zcela samoučelná a nebylo pro ni žádné opodstatnění.

Co dodat závěrem? Snad jen poděkování principálu Mikulášovi, že to celé vůbec dal dohromady. Jen houšť a objemnější kapky.

Jakub Seidl

Glossa

Večer 5. ledna nám v roztomilé Balbínově poetické Hospůdce nadělil opravdu lahodný gejzír toho nejlepšího, co lze od dětí PORGu čekat. A mnohdy i víc, než lze čekat.

I přesunutí místa konání (byť způsobené vnějšími okolnostmi) se stalo přínosem a naznačilo, že nepůjde o pouhou napodobeninu v některých směrech poněkud vyčerpané Salmovské, které se projevilo hlavně v předchozích asi dvou večerech.

Vlastní program uváděl tradičně pan profesor Krč, jehož novou uváděcí specialitou byly stručné rozhovory s autory. Právě kontrast mezi strojeně „intelektuálním“ úvodem a vlastní produkcí zůstává největší devizou tohoto stylu, který se stal typickým pro PORGovské literární večery. Ach ano – PORGovské – organizace se ujali Mikuláš s Honzou, sami zinscenovali několik skečů, Adéla Gemrothová příjemně překvapila svými básněmi. Přesto v tomto bodě tkví hlavní varovné znamení:

hlavní těžiště dramatické a písňové tvorby, které bývají pilíři večera, leží mimo PORG: v loňské oktávě plus Mikišovi. Je pravda, že na vysoké škole je přeci spousta času, že, ale na té střední to zase taky není tak špatné. Třeba se dá dělat časopis. Když se tedy chce, že, jsou příspěvky, že, a redaktoři nemusí plnit stránky svými vlastními slaboduchými glosami. Že.

Ondřej Hojda

Septima se baví

Masáž – obvykle se jedná o koncipovaný soubor nejrůznějších hmatů, prováděný většinou kvalifikovanou osobou za účelem uvolnění svalové tkáně a relaxace. Masáž, nebo též *masage*, jak ji chápe mnoha třídními výlety utmelený septimánský kolektiv, však znamená něco úplně jiného.

To, že v lednu o přestávce vyběhne partička polonahých magorů na školní zahradu a se slovy „kur...“, to je ale vedro“ si začne na rozbahněném trávníku házet frisbee, popíjet kokakolu nebo se jen tak slunit, nemá s odpočinkem vůbec nic společného. Nezávislý, rozuměj mimoporgánský pozorovatel by zřejmě došel k závěru, že se jedná o skupinku zakomplexovaných pubertáků, kteří prostě neví, jak na sebe normálně upozornit. Měl by naprostou pravdu. Jenže mezi některými jedinci má takovéto chování „z masáže“ význam toho nejhodnotnějšího vtipu.

V období, kdy duch PORGu bezpochyby nevyčerpitelně hyne, je nutné začít s podpůrnou léčbou, prodávat dobrou náladu i za cenu úplného ztrapnění se. Krátké povyražení, jakým byl náš Beach Day, určitě vnesl do zachmuřených řad SPQP alespoň trošku dobré nálady. Vždyť i věčně zamračený Dan Ligočský se cestou za roh Lindnerky (co tam asi šel dělat...) upřímně zasmál našim vkusným havajským košílkám. Nejvíce zábavy ale tahle taškařice přinesla samotným septimánům.

Ano, z naší strany se jedná o manickou psychoanani, zvrhlost, a naprostou bezúčelnost. Co jiného než sebeuspokojení

nad vlastní originalitou a úchylností může tomu Balcarovi přinášet obědová přestávka strávená v horolezeckém sedáku nad schodištěm? A jaký pak může mít význam kolektivní exhibicionismus typu Beach Day? Uprostřed připravovaní další septimánské akce jsem se zamyslel nad smyslem takového konání. A jak už tomu bývá, vůbec k ničemu jsem nedošel. Jediným účelem těchto vrtochů (a že jich ještě bude) tedy zůstává ona *masage*. Recese. Radost z údivu těch ostatních.

Ve jménu masáže proto vyzývám všechny studenty a profesory, aby se účastnili dalších akcí, které pro Vás sdružení „Septima vás baví“ připravuje: den v protichemických oblecích, soutěž v tělocvičně (určitě bude!), den v Senegalských národních krojích, šikanování šéfredaktora (jméno bude upřesněno), soutěž v hodu Pehalem, pocta Antonínu Koniášovi, obětování dvou terciánů korábanským sígrům a vykování obrovského ocelového pentagramu.

Na závěr musím pokárat Ondřeje Hojdu, který mě onoho dne odmítl namazat opalovacím krémem, takže jsem si pěkně spálil ramena. A to jenom proto, že jsem mu onehdy spálil všechny jeho školní sešity. Jen tak. Z masáže.

Balco

P.S. Ten, kdo z chlapeckých záchodků ukradl naše nevtipné listy nazvané „Poezie pro seroucí,“ nechť nám je laskavě vrátí. Cyril je chce vyvěsit doma.

Čajovna

Když jsem na požádání a v časovém presu začal psát tento článek, napadla mě spousta možných titulků, namátkou „konec monopolu Baby“, „nechoďte na Koráb – dejte si palačinku v čajovně“ popřípadě „vzkříšení čajovny“, což je titulek, který jsem již v jednom článku o čajovně použil. Nakonec jsem se ale rozhodl pro prosté „čajovna“. Asi se ze mě stává konzervativní jedinec.

Tento článek má za úkol seznámit vás se všemi novinkami, které se čajovny týkají – a že jich není málo. Pomalu si ale začínám uvědomovat, že nejsem úplně nejpopovolanější člověk, který by o nich měl psát. Z velké většiny jsou totiž mým dílem a já se obávám, že se tento článek zvrhne v jednu velkou reklamu. Dost ale filozofování (a zaplácávání místa), pojďme si probrat ty slibované novinky.

Tak především – čajovna zase začala fungovat jako čajovna. To pro vás znamená, že odhodláte-li se sejít do sklepení PORGské pevnosti (důvěrně přezdívané Klausburg) a neuhnete-li z cesty směrem k pomyslnému doupěti Satanovu (mysleno počítačovna), můžete si krom kulturních zážitků (knihy z knihovny, hudba z hudebny) vychutnat i miskou, hrnek nebo rovnou celou konvici čaje. Není lepšího místa pro relaxaci, odpoutání se od všedního koloběhu nudná výuka – přestávky pro pařbu na počítači – nudná výuka – hnusný korábský oběd – nudná výuka – odchod domů. Jednou zkusíš – a tvůj život už nikdy nebude jako dřív.

Zpět k materialistické stránce věci. Každý den vaříme jeden (jediný) čaj. Avšak čajová kultura našeho „podniku“ je na poněkud vyšší úrovni, než tomu bylo dosud běžné. Namísto týdny a měsíce přechovávaných a neustále znovu a znovu louhovaných pytlíků s již neidentifikovatelným obsahem vám nabízáme skutečné lahůdky. Srdce čajových labužníků mezi vámi musí zaplesat již při pouhém zvuku jmen jako Darjeeling, Assam nebo Gyokuro. Krom běžné luxusních sypaných čajů (to je ale výraz, co? :-)) vám ale nabízáme i věci jinde nevidané. Ano, neodolám a využiji příležitost pochlubit se: můžeme vám nabídnout i zcela exkluzivní čaje, čaje, které jinde v Česku nekoupíte: Darjeeling Puttabong a Darjeeling Goomtee, které jsme si nechali poslat přímo z plantáží v Indii. Pozor, je jich omezené množství, tak si tuto příležitost nenechte ujít...

Dostí už reklamy, zase se mi článek začíná zvrhávat kamsi do sfér neplacené inzerce, čemuž jsem se snažil zabránit. K čaji už jen podotknou, že za miskou zaplatíte pouhou jednu korunu českou, zatímco přeci jen poněkud objemnější hrnek vás přijde na koruny dvě. Najde-li se čajomil, který má zájem

o větší množství lahodného moku, poskytneme mu lidově „za pětku“ konvici s odměřeným množstvím čaje – další vřící voda na pozdější nálevy je samozřejmostí (to se týká jen konvic).

Nově rozjetý obchod s čaji ale není jedinou akcí, kterou se podařilo z čajovně zrealizovat. Již několik týdnů se – zatím značně nepravidelně – zásluhou kvintánek Julie, Aničky a Jany v čajovně opět smaží palačinky. Na tomto místě bych na vás chtěl apelovat, abyste již nadále neutráceli u Baby, která má beztak vše plesnivě a otráveně, abyste zvážili, zda vám dlouhá cesta do stravovacího stojí za to, abyste rezignovali na humusovité jídlo z Korábu. Vždyť u nás můžete za osm korun dostat čerstvou, voňavou a vůbec jinak sofistikovanou (-:-) palačinku a dle vlastního uvážení si ji můžete ozdobit cukrem, džemem, kakaem nebo skořicí (pokud je od sebe rozeznáte).

Kulturní vložka: Konec spoření s liškou, začněte šetřit s tvárohem. (sorry, ale nemohl jsem si to odpustit) Konec kulturní vložky.

Tyto dvě věci plně stačily Mikišovi k tomu, aby při letném pohledu dovnitř konstatoval: „Hm, koukám, že čajovna dobře jede,“ my se s nimi ale nesmířili. Proto si můžete přecíst přibližně jednou týdně až jednou za čtrnáct dní Čajovník, občasný čajovny, časopis pro všechny čajomily, kterému teď samozřejmě dělám reklamu, což je docela přirozené, protože jde o mé vlastní dílo.

V pravidelných intervalech pak hodláme pořádat čajové dycháčky, jejichž podobu a termíny ještě upřesním na nástěnkách. Buďte v klidu, sledujete-li nástěnky, včas se o všem dozvíte.

A to je všechno, co jsem pro vás měl. Než se rozloučím, dovolte mi trochu poezie:

V čaji je cesta, dobrodružství i cíl.

V čaji je modlitba, prostor i zahloubání.

V čaji je chuť a vůně za slovy filozofů.

V čaji je zlatavá záře za obrazy a sochami Probuzených.

Čaj je balzám pro duši, která trpí, a vínem pro duši, ve které se rodí radost.

Čajomily bych pak pozval a s ostatními lidmi se rozloučil slovy, která se skví na razítku čajovny a která se stala mottem čajovny a hnacím motorem našeho jednání: „In čaj we trust.“ Nevíte-li, co to znamená „to trust“, najděte si to, prosím, ve slovníku.

Tomáš Krajča

Novoty a těžkosti v současném umění malířském

Zvědavě obcházím pražské výstavy a galerie věnované moderním tvůrcům. Snad proto, že bych ráda byla jedním z prvních svědků něčeho *nového*. Zdálo by se, že poslední dobou je vše již jen obměňováním toho starého. Čím později se talentovaný člověk narodí, tím užší je pro něj svět nových nápadů.

S myšlenkou na mladé umělce mě nohy zanesly až do skromné výstavní síňky Akademie výtvarných umění. V těchto ne-nápadných prostorách právě probíhala vý-

stava pod zajímavým názvem – „**Člověk jako nejasný objekt**“. Jednalo se o práce pěti nadaných žáků Akademie. Hlavním námětem bylo olejem nejrůzněji vymalované lidské tělo. Ano, lidské tělo. Ne člověk. Obrazy sice byli velice realistické, ale ze všech sálal podivný chlad a neživost. K vidění například byla do stříbrného přehozu zabalená spící dívka v životní velikosti či anorektička s kočkou. Výjimkou nebyly ani obrovské zadnice potažené igelitem. Proč ale vše působí tak

strnule? Došlo mi, že obrazy odpovídaly přesně obmalované obrovské fotografii. Stejně skutečné a zároveň stejně ploché. Dostalo se mi poučení, že se jedná o **hyperrealismus**. Zatajil se mi dech – že by konečně nový termín skrývající nový styl? Možná právě tady, v téhle zašlé a neznáme „galerijce“ se rodí něco *nového*. Nemusí tomu tak být. Mnohý může hyperrealismus považovat jen za křeč. Strnulá snaha konečně něčím překvapit a zaujmout.

Pravou skutečností dnes nelze odhalit. To ukáže čas. Pravdou ale zůstává, že v dnešní době je velice těžké lidi něčím ohromit. Jsou příliš zvyklí na nepřehledné množství denně předkládaných novot. Úlohu hraje i fakt, že v posledních desetiletích se zrychluje dávno začatý proces tzv. „ostrouhávání funkcí malířského řemesla“. V minulých dobách se však odvržená funkce zpravidla nahradila něčím jiným, ale v tomto století lze cítit jakýsi zlom. Zakázky pro malíře stále ubývají a ubývají, ale nic už nepřichází na jejich místo. Ještě donedávna například hrály obrazy důležitou roli v kostele, kam chodili prostí lidé písma neznalí. Malovaná forma měla o něčem poučít a něco vysvětlit. A dnes – není-li něco venkovanova jasně, stačí mu zmáčknout knoflík u televize. Ani kvůli spodobnění

milovaného příbuzného netřeba obtěžovat malíře. Snadno jej nahradí barevná fotka.

Tak není divu, že jsou i hodnotná díla nezájmem veřejnosti pomalu, ale jistě vytěsňována výhradně do výstavních prostor. Starým mistrům nic neschází. Bezstarostně si visí v nejnámějších světových galeriích, kam přijdou denně desítky lidí. Začínající umělci jsou na tom hůře. Musí si vystačit (a často ani to ne) s jednou místnůstkou v zastrčené uličce. Jejich díla sem chodí obdivovat nejbližší přátelé ze soucitu a případně náhodný kolemjdoucí ze zvědavosti. To vše má neblahý vliv na tvůrčí nadšení. A bez toho se nelze nikam dopracovat.

Před přicházející generací malířů stojí nelehký úkol. Nezbyvá jim nic jiného, než ve své tvorbě objevit, zachytit a vy-

jádit to těžce definovatelné *così*, čím by bylo možné znovu a znovu dojít k slám nevděčnou lidskou populací 21. století. Bude to bez pochyby dlouhá, trny lemovaná cesta, neboť estetické citění moderního člověka je značně otupělé křiklavými barvami a světly, která neúnavně útočí. Ať se jedná o nevkusný reklamní šot či bledou zář monitoru.

Nelze však vyloučit, že někde mezi námi už žije takový genius, v jehož obřádkách se začíná rýsovat ono tajemné *così*. A třeba ani nebude tak těžké ho vyhledat. Stačí jen navštívit omšelý domek v zasrčené uličce, s umělecky vyvedeným nápisem **Galerie**.

Veronika Barešová

Stávka

Nadcházející vstup do EU nám přináší jednu skvělou možnost – obohatit se. A to jak z nejrůznějších fondů EU, tak i ze studnice kulturního bohatství a zvyklostí jednotlivých evropských národů. S jednou následovníhodnou zvyklostí národa z nejkulturnějších, Italů, vás ve svém článku seznámí Marie S., která na Apeninském poloostrově strávila tři měsíce. J. S.

Ráda bych vás seznámila s jevem, který podle mně vypovídá velmi dobře o italské mentalitě. Jedná se o stávkování. Příznačné je, že Italové stávkují všichni, rádi a neustále. Téměř každý den se v novinách objevují výzvy ke stávkám od organizací zaměstnanců letišť, řidičů metra, autobusů a tramvají, přes organizace lékařů, učitelů, prodavačů až ke komínkům a metařům. Rozeznat, o jakou organizaci se jedná, můžete podle obrázků postav profesorů mávajících zaťatou pěstí nad hlavou a dalších postaviček zdobících tyto inzerátky. Jelikož jsem se osobně účastnila pouze stávek škol, budu se tedy věnovat jim.

Školní stávky se dělí na dvě základní skupiny: stávky profesorů a stávky studentů.

Začnu těmi profesorskými. Tyto stávky organizují učitelské odbory, z nichž některé jsou organizované při politických stranách. Dohromady je asi deset hlavních a další desítky malých, které nemají příliš velký vliv. Tyto stávky jsou ve velké většině masové, konají se v Římě a jiných velkých městech, kde pochodují tisíce profesorů s transparenty popsanými hesly typu: „Více peněz, kratší pracovní dobu!!!“ a stejná hesla také vykřikují. Je třeba si uvědomit, že jako všechny ostatní organizace profesori berou stávky jako

svátky, dny pracovního volna a patřičně si je užívají (kupodivu velká většina profesorů se jich opravdu účastní a nevyužívají jich jen jako možnost zajet si k moři nebo k příbuzným).

Problém je, že každá organizace pořádá svou stávku jiný den, a protože každý profesor se hlásí k jiné organizaci, nikdy nestávkují všichni, a naopak skoro pořád stávkuje někdo. Toto je velkou výhodou pro studenty, kteří, demonstrující svou loajalitu vůči všem profesorům, do školy nechodí, ani kdyby stávkoval jen jeden profesor nebo školník nebo uklízečky.

Druhý typ stávek jsou studentské, které se dělí na dva hlavní typy: stávky normální a okupace školy. V prvním případě se jedná o stávky, kdy se studenti předem dohodnou a nejdou do školy, ať už z důvodů protestu proti průměru testů, či požadavku na prodloužení prázdnin. V druhém případě se jedná o typ bohužel ne příliš častý, ale o to intenzivnější – o okupaci školy. V tomto případě studenti doslova okupují školu tím, že se buď sejdou brzy ráno ve škole, přemluví školníka, vejdou do školy a nepustí profesory dovnitř, anebo jen zamknou profesory ve třídách a potom se scházejí v tělocvičnách, kde projednávají program, který se většinou týká opravdového zlepšení školství.

Dříve se škola okupovala dva, tři dny až týden, teď se jedná spíše o jednodenní stávku. Po sepsání programu jej studenti předají profesorům, kteří si ho sice



přečtou, ale bohužel se jím příliš nenechají ovlivnit.

Samozřejmě mají stávky své klady a zápory. Velké zápory jsou, že ani profesori ani studenti nejsou zpravidla příliš schopni něco pořádně zorganizovat, takže ne všechny původně naplánované stávky se opravdu uskuteční. Hlavním problémem jsou ale stávkokazové, překvapivě zastoupení hlavně ve studentských řadách, kteří ve snaze „šplhnout“ si u profesorů neúčastí na stávce jdou do školy, čímž donutí profesory předem doufající ve zrušení výuky strávit tam s nimi celý den.

Kladem samozřejmě je, že se nemusí jít do školy, a z vyprávění svých kamarádů vím, že v případě okupace školy si většína studentů doopravdy užije (někdy i „vychutná“ své neoblíbené profesory, pozavírané na nejrůznější místa)... To vše samozřejmě za účelem snahy zlepšit italské školství.

Na závěr jen: **Nechtěli byste si to také někdy vyzkoušet?**

Marie Skálová

Buena vista socialů klub

Minulý rok po celé světě okupovala přední místa hitparád kapela složená z kubánských dědků a bab – Buena Vista Social Club (dále jen BVSC). Album doprovázel stejnojmenný film (mimořádně stupidní dílko), který měl vytáhnout peníze z hloupých a povrchních Američanů a Evropanů (včetně mě; já vlastně nejsem hloupej, ale peníze ze mě stejně vytáhli). Celý projekt zapadal do moderního ethno proudu a tak setkal s nevídaným komerčním úspěchem. I když jsem si tento fakt uvědomoval, musel jsem uznat, že samotná muzika byla velmi dobrá a interpreti výjimeční. Jak to ovšem u takovýchto sezónních záležitostí bývá na BVSC se po čtvrt roce tak trochu zapomnělo. Když jsem však v na konci prosince dozvěděl, že BVSC přijede do Prahy, říkal jsem si „fakt dost hustý“. Asi o týden později jsem zjistil, že z původní hvězdné sestavy přijede do Prahy asi tak polovina doplněna o jiné, rovnocenné muzikanty, i přesto jsem si lístky koupil (no já sám jsem si je vlastně nekoupil, přece nebudu utrácet pět stovek za takovou ptákovinu) a stále jsem věřil, že to bude „dost hustý“. Těsně před koncertem jsem si všiml, že skupina se nejmenuje BVSC, ale Live from Buena Vista, což mi přišlo dost divný. Na BVCS (no vlastně spíš LFBV) jsem se přesto těšil. Koncert se trochu nezvykle konal ve Veletržním paláci (kulturnímu Porgánovi nemusím připomínat, kde to je). Přišel jsem poměrně brzo a tak jsem si mohl stoupnout dopředu bez větších problémů. Za chvíli se sál začal zalidňovat a já jsem zjistil, že mám kolem sebe asi tak 1 cm místa, což není příjemné, zvláště když se dvoumetrový chlápek vedle vás začne kroutit do podbízivého rytmu a neustále vás kope do nohy a mačká se na vás (frotéři a tušěři si přišli na své). S patnáctiminutovým zpožděním na jeviště přiklusal Kubánek, který španělsko anglicky (Chelou Prak) představil všechny členy kapely. Ani jednoho z nich jsem neznal, ale všichni se zjevem snažili své úspěšnější kolegy napodobovat (takovej všivěj kubánskej rivájl). První písnička Chan Chan, největší hit BVSC, se jim docela povedla, ale dále hráli jen písničky vlastní (takže to nebyl dokonce ani všivěj rivávl, spíš všivá podvodnická banda). A to byl podle mne kámen úrazu. Hlavní náplní vystoupení byla interakce s publikem typu: zpěvák: „Olééééé“, publikum: „Olááááá“. Zbylý čas vyplnili dlouhými sóly (zejména na piano), kte-



ré neměli s BVSC vůbec nic společného. Celkový dojem z koncertu ještě vyškeroval barman, který měl na své čepičce vyobrazeného Che Guevaru (bývalý frontman kubánské chlapecké skupiny Red Revolution). Na závěr jeden vzkaz: Kubánci, vy hajzlové rudý, vraťte mi 500 Kč za vstupné a pustě Pilipa.*

David „Nesnášimkubánce“ Seidl

* Po napsání článku byla polovina výzvy vyslyšena. Alespoň něco.

Literární tvorba

Diamanty

Když temný les padl přede mne a stromy řekly, že není jiná cesta, dotkla jsem se kamene. Nevěřila jsem, protože jsem to neviděla. Skrze tebe přešla do mě noc. Když naděje se zdála provždy ztracená, ukázal jsi mi svou lásku ve světle hvězd. Upří své oči k oceánu, upří svou duši k moři. Když se zdá, že noc už končí, prosím, vzpomeň si na mě. U břehu moře jsem stála, zapomenutá mezi ledem a ohněm. Sama, s tebou. Jak chladné bylo srdce. Nech tato křídla letět k tvářím hvězd. Dech života je smrtelný.

Ráj je za dveřmi. Kdyby ses řítil do pekla, šla bych tě vytáhnout z tlejícího bahna. Na nebi ležím sama a nahá. Diamanty se mi valí z úst jak mravenci. Kolem světa letí mrtvé duše, postupně se vzdalují.

Křičím po důvodu. Jsou. Prach ve škvírách si mi stěžuje, že hvězdy odešly. Neodešly, říkám a vím, že lžu. Ale proč, když tys to věděl? Vykašlal ses na ně. Nemám ti to za zlé. Proklela jsem noc a ta se mi nyní mstí. Každou noční hodinu, kdy nade mnou má noc, mi odebírá spánek a dává mi noční dešy do očí. Neviditelné šlahouny smutku mi v noci vrostou do těla a pouští jed, bolí to. A tak se v noci probouzím přirostlá k posteli a chci křičet bolestí, kdybych měla ústa...

Nedýchám. Srdce přestalo bít. Duše ztratila pravdu. Život jde dál. Kůže se zacejí, drobná vláknka se spojí a rána zaroste. Přejde nádech a po něm další. Srdce se roztluče. Oči otevřou. Život jde dál, dál od života. Smrt není vysvobození. Smrt

neexistuje. Známa bolest. Zlomená touha. Hezké frázičky.

Letíme do nebe ruku v ruce, ty a já. Ďáble, odstup od nás, dobro nezaháněj. Kdy mě zase zbiješ?

Vše má svůj význam. Zdi mi to řekly, ty mají vždycky pravdu. Plakala jsem, ale slzy jsem nenašla. Proč mi utekly? Schovej mě pod křídla, prosím tě. Včera mě chtěl někdo zabít. Budu se učit a chodit spát v deset. Tvůj hlas je černý jak dvojková noc. Už ne lež, už ne ty, ani já. Mystiku jsem si přivolala zpátky, usídlila se u mě a je jí tu dobře, o to se nestarej. Jsem kapka vody. Jsem silná, Bože, ať je to

pravda. Pravda.

Tereza Langová

Chatování

„Hele, tohle si musíš předčíst!“ zavolala na mne Ryba minulý týden o hodině angličtiny a podala mi otrhaný papír formátu A5. Inu když musím, tak musím, papír jsem převzala a přečetla si ho. Musím uznat, že to stálo za to. Poté, co již půl roku koukám na záchodě na trapný pokus o WC chat, jehož zhruba 7 řádek perli větami typu: „Jmenuji se Pusinka a je mi 17 let, pište dál!“, mne tento výtvor přesvědčil, že duch puberty nezhylnul. Jen by mne vážně zajímalo, kdo to píše. Pokud se nestydíš, přihlaš se mi, Pusinko, a budeme si spolu chatovat. Jestlipak vůbec víš, co to je chat?

Výplot elity národa

Jdem chatovat?

Jo, klído, pído!

Klidně, ale chtělo by to víc psadel.

Jo, Petra nám pučí.

Jo, Petro, pučíš jim?

Jasňačka, kdo všechno chce psadlo?

Holub, Strnad a možná i Sovka. (nějak moc ptáků najednou, pozn. autora)

Já už mám, ale Matěj ne. Tak sem něco dejte.

To je ale nuda, co?

No coment.

Ho, ho. Tak vo čem budem kecati?

Mno, já fuck nevím ... co třeba ... no fak(t) nevím.

Já taky nevím. Tak dávejte hlasy.

HOLKY – IIIII

KLUCI (simpaťáci) – II

PORG –

PORGANI – I

KORABANI – I

Jecht, jecht. Takže holky!

Aneta je kráva, že jo?

Aneta mi nevadí... hele tak bude dvojtéma HOLKY a KLUCI.

Jasně. Co si myslíte o ... radši nic.

O Strnadovi, že jo? My víme, Petro, nemusíš to skrývat.

(domalováno srdce s písmeny P+M)

Kurva, vy ste buzeranti, já toho čůráka nesnáším.

Je tu nuda, rezignuji.

Tereza Langová

Skandální odhalení

V Bibli to všechno je:

Tu jsem viděl, jak se z moře vynořila dravá šelma o deseti rozích a sedmi hlavách ... byla jako levhart, její nohy jako tlapy medvěda, a její tlama jako tlama lví. ... A bylo jí dáno, aby mluvila pyšně a rouhavě a měla moc po čtyřicet dva měsíce. A tak otevřela ústa a rouhala se Bohu, jeho jménu i jeho přibytku, všem, kdo přebývají v nebi. (Zjevení 13, 1–5)

Ano, uhodli jste správně, mluvíme o Satanovi

A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem. Drak i jeho andělé bojovali, ale nezmohli, a nebylo již pro ně místa na nebi. A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s nimi jeho andělé. (Zjevení 12, 7–9)

a hlavně:

Běda však zemi i moři, neboť sestoupil k vám ďábel, plný zlosti, protože ví, jak málo času mu zbývá. (Zjevení 12, 12)

Opakují: Heu nobis

Protože satan je mezi námi. Ano, skutečně, chodí mezi námi, prostými smrtelníky, a šíří kolem sebe své zhoubné myšlenky. Vzal na sebe lidskou podobu a snaží se vloudit do našich srdcí falešnými sympatiemi. Dokonce – ano – satan je na naší škole. Denně ho pozorují, jak thráným krokem vstupuje do školní budovy s úmyslem zničit nás všechny. Ale jeho čas ještě nepřišel, a proto se zatím raději halí do masky tichého, nenápadného studentíka. Ale podívejte se na jeho zbesilý výraz ve chvílích, kdy si myslí, že není pozorován! Všimněte si někdy toho podivného matného lesku očí, toho ohně pekelného, který hoří za zdánlivě klidnými zornicemi. Všimněte si i toho, jak se mu svírají a zase rozvírají ruce, když mluví o něčem, co ho údajně zajímá – to dusí svou zlobu a nenávisť k lidem. Mnozí se snad nechali zmást jeho příjemným vystupováním, snad měli chvíli i pocit, že to je hodný člověk – ale to byla šalba, satan nemůže být skutečně dobrý, může na sebe jen brát masky dobra, na chvíli vyvolat zdání, ale vše se v jeho rukou zanedlouho zkroutí vobraz zla, protože on sám je ztělesněné zlo. Jeho čas přichází. Nenechte se jím oklamat! Neupadněte do jeho moci! Dejte si pozor! Satan je tu!

Jmenuje se Matěj Kotalík.

Eva Štastná

Kuba Krč: Mezi testy

LOLITA

u skleničky vína sedí,
profesor má dobrý den

oba dva moc dobře vědí,
kdo je jak kým ohrožen

na dně sklenic veritas,
ráno mlha z mísek řas
sbírá zbytky...

NONSENS

jen blázen, bůh anebo vrah
by nemohl tě milovat,
když příslibem mu za to je
pootvěření vrat do ráje,
za kterými se temnota
oddělí od smyslu života...

HRDINA VŠEDNÍHO DNE

v bufetu rozteklá vedoucí,
odevšad smrdí tu dršťky,
pivo, rum, dva sýry zrající,
vydržet, odejít pěšky
s pocitem antických herojů

jídlo však už stoupá nahoru...

KONEC DĚTSTVÍ

na cestě domů vzpomíná
na sny, ve kterých regina
na její hlavu vložila
korunu z mrtvého motýla

že zrovna tohle lásku znamená,
z toho je pěkně zmatená...

POEZIJE

POEZIJE

Metamorphosis

Nedočkávkou jsem pozoroval velkou ručičku, která měla každou chvíli ukončit tu k smrti nudnou hodinu. Jakmile se přehoupala z 10:19 na 10:20, začal jsem se významně zmlátat na židli. Profesor si toho všimnul a pronesl magickou formuli: „Máte přestávku.“ V tu chvíli se mezi mými spolužáky strhl boj o dvacet minut Nadživota před modře blikající obrazovkou třídního počítače, ale já se do bitvy nezapojil. Od časného rána totiž mými útroby zmítal onen věčný nepřítel všech studentů – hlad. Do své malé a zpoceně dlaně jsem sevřel dvacetikorunu a rozběhl se ze třídy ven.

Mé kroky zamířily k Babině krámu, k místu tak často proklínanému a zatracovanému, a to zcela neprávem! Vždyť kde jinde si může člověk dnes pořídit dobrou svačinu, dostat ji v igelitovém sáčku s přibaleným vlídným slovem? I drobné mi Baba někdy odpustí, když nemám.

Opatrně jsem otevřel dveře do krámků a pomalu vešel. Z pultíků na mě zíraly kaskády dobrot, jen se srdce smálo. Koblížky se namačkány vedle sýrových rohlíků tiskly svými cukrovými boky na línecké pečivo. Zleva po mně pokukovala Vlasta a smaragdová zeleň Joe's apple oslepovala. Jemná vůně tabáku se zde mísila s masitou vůní nahříváných párků. A právě to mě navnadilo – dnes to bude párek. Chvilí jsem počkal, než Baba vyšla ze zadní části svého obchůdku. Objednal jsem si a sledoval, jak obratně svým ne-rez čňapátkem tahá mé dvě jemně orosené nohy z vodní lázně. Zaplatil jsem a uspokojen odcházel pryč. Nicméně dnes nebylo nakupování u Baby stejné jako jindy. Nemohl jsem si pomoci, ale ve vzduchu viselo něco prapodivného. Když jsem za sebou zavíral prosklené dveře, povšiml jsem si cedule, která na nich visela: „Z DŮVODU NEMOCI OTEVŘENO POUZE DO 14:00“. Obětavá žena, pomyslíš si, nemocná, a přece prodává.

Ve třídě jsem se usadil dál od ostatních a pořádal své maso s kremžskou hořčicí. Poslední sousto jsem spolknul právě ve

chvilí, kdy do třídy vešel Samsa, profesor filozofie. Magické praktiky obyvatel karibské oblasti jsou jistě zajímavé téma, nicméně já jsem po zaplňující svačině cítil potřebu. Začalo mi být najednou trochu těžko. V mezipatře se mi udělalo velmi nevolno. Břícho bylo stále těžší a těžší a stahovalo mě k zemi. Dopotácel jsem se na pánské záchodky, kde jsem sevřel rukama pisoár a snažil se najít rovnováhu. Můj pád na sněhobílé dlažky byl však neodvratný – omdlel jsem.

Nevím, jak dlouho jsem tak ležel, ale probudil mě až cinkot a tlak na obličej. Jeden primán mi stál na hlavě a močil. Vyprostil jsem se a ještě trochu otřesen jsem se snažil najít východ ze školní budovy. Ostré sluneční světlo mě venku oslepilo. Spíše po paměti jsem našel zahradní branku a vydal se Lindnerovkou nahoru. Musel jsem se schovat před tím dotěrným světlem.

Otevřel jsem skleněné dveře a přivítala mě známá vůně. Prošel jsem do zadní části místnosti a nyní již uvolněně jsem se rozvalil na židli. Hmátl jsem po krabičce cigaret a zapálil si. Konečně zpátky.

Eda Kozelec

Jakub Seidl



Malá sebevražedná pokušení

Byly vánoce. Aby se na stránkách PORGazeenu alespoň trochu obtiskly, přinášíme článek s typicky vánoční tematikou.
J. S.

Úvod

Masaryk ve své studii o sebevražedách napsal: „Kdykoli stojím nablízku blížící se lo-

komotivy, vzniká ve mně představa a pud být přejet.“

Předpokládám, že něco podobného známe všichni. Nejedná se o sebevraždu připravenou, kdy se tajně rozloučíme, napíšeme dopis a pak se někde oběsíme. Jde o náhlá sebevražedná pokušení, lákání, která přicházejí víceméně nečekaně v našich jinak celkem vyrovnaných životech, ve kterých nic viditelného nechybí.

Nejčastější situace

A. Dopravní prostředky

Nejoblíbenější je metro – vrhnout se před příjíždějící soupravou do kolejíště – a nikdo by nemohl nic dělat. Vlák je ještě brutálnější. Kromě jiného proto, že je vše více vidět. Tramvaj je trochu triviálnější a smrt není tak jistá. Z aut přitahují nejvíce ta silná, těžká, funící, s obrovskými

koly. Specialitou pak je vběhnout se zavřenými očima na dálnici.

Z druhého konce: Řidiči popisují své fantazie nejčastěji jako: chuť naprat to do nějakého masivního a tvrdého předmětu – betonové zdi, sloupu, velkého stromu a rozflákat se na hadry, event. proletět zábradlím a skočit do řeky. Letci mají vůbec nejpříznivější podmínky.

B. Hlubky

Čím hlubší, tím lépe: propasti jsou neodolatelné lákačky, balkony a otevřená okna v nejvyšších patrech, střechy, rozhledny, věže, mosty.

C. Voda

Zvláště prý, když je stojatá. Síla hladké vodní hladiny, která se nad námi zavře. Čím hlubší a neznámější, tím lépe. Potmělé jezero a jeho hlubina. Balada. (Homér – sirény, Goethe – rybář)

D. Ostré nástroje

Lord Byron: „Nikdo nemůže vzít břitvu do ruky, aniž by s tím nespojil myšlenku na rychlou smrt.“

Dále pěkně ostrý nůž, jehlice, cirkulárka, motorová pila...

E. Ostatní situace

Buchar, lis, vysoká pec, míchačka, horký asfalt, v zoo (šelmy, sloni), tam však realizace nebývá tak snadná, na lyžích vjet mezi stromy apod.

Nejčastější motivy

1. Okruh – Zvědavost

Touha po silných zážitcích, představa nepoznané bolesti. Za hranici každodennosti. Hraní si s ohněm. Líbí se nám flirtovat s nebezpečím a s možností smlouvy s ďáblem a tancem s vlkodlaky. Svým způsobem je perversnost zdravá – pomáhá nám připomínat si, kdo jsme, a rizika, že bychom se mohli stát jinými.

2. Okruh – Boj s autoritou

Chuť šokovat, udělat něco naprosto iracionálního, zakázaného – může to souviset s procesem odpoutávání se od nějaké autority, nejčastěji rodičovské, která již dávno nemusí ani žít. K. Lorenz ve své knize Osm smrtelných hříchů analyzuje motivy, proč studenti Vídeňské university během nepokojů v 60. letech na veřejnosti močili a káleli – podle něj šlo o to, odpoutat se od rodičovských tabu, od všeho, co rodiče zakazovali. Podobnost opět se světem dětí – některé si jdouce po ulici, vybírají ta nejhorší místa, např. s obrovskou chutí skáčí do kałużí.

3. Okruh – Protest

Protest proti světu. Náhlé probuzení – Tady se nedá žít! K sebevraždě mám málo sil, odhodlání, ale takto to půjde.

4. Okruh – Nepřítel v nás

Hypotetický pud smrti Thanatos... ďábelské našeptávání: Zkus to! Důkaz toho, že nepřitele máme v sobě a nebo někde velmi blízko:

„Smrt je naším stálým společníkem,“ řekl don Juan nesmírně vážně. „Vždycky je vlevo od nás a udržuje odstup na délku paže.“ Castaneda.

Nekrofilní tendence můžeme pozorovat v jemnějších formách: sebemrzačení, piercing, nutkání vrazit si jehlici do oka či zničit nám nejmilejší předměty. Může to být druhá strana lásky. Je možné, že v každém okamžiku chceme trochu umřít.

5. Okruh – Pocit viny

Nevědomý pocit viny. Příklad tohoto druhu uvádí Freud: Někdy děti zlobí jenom proto, aby dostaly výprask. Tento výprask je trest za incestní přání. Děti ho dostanou a jsou uspokojené. Potřebují trest i za něco, co je neviditelné, i za pouhou svou fantazii.

6. Okruh – Hra

Tvořivost, hra fantazie, experimentování, příjemné vzrušení, bání se. Podobnost s tragickými scénáři, kdy si představujeme různá neštěstí, která by nás nebo blízké

mohlo potkat. To má několik důvodů: a) uvolňujeme a rozpouštíme vlastní agresivitu a tím se pročištujeme, b) libé pocity dostavující se při „probuzení“ a zjištění, „že to tak vlastně není“ a že je všechno v pořádku, nebo to zažíváme simultánně, dochází k rozdvojení.

7. Okruh – Řešení

Elegantní řešení všech malicherných problémů. Únik ze života, který může být pocíťován jako vězení. I v tom valícím se světě je klid okamžitě dosažitelný, chuť skočit i z příliš velké radosti.

8. Okruh – Fatalismus

Odevzdat se osudu. Druh komunikace se svým andělem strážným – vytyžit ho, zaměstnat ho. Spojeno s myšlenkou: pokud přežiji toto, již se nemůže nic stát. Myslím, že většina lidí závidí těm, co prošli smrtelným nebezpečím.

9. Okruh – Svoboda

Zažít pocit svobody, můj život patří mně a chci to nějak, alespoň sobě, dokázat. Ale zase ten život nebereme tak vážně.

10. Okruh – Heroismus

Touha po heroickém činu, po nadčlověčenství.

Závěr

Ať jsou motivy v tom kterém případě jakékoli, je podle mého názoru nutné je ne-



potlačovat a udržet je ve vědomí. Jedině tak nad nimi můžeme mít kontrolu. V opačném případě riskujeme, že budou jednat zcela bez nás.

Podobnost by šla nelézt v pohádkovém motivu – město musí každý rok dávat drakovi to nejlepší, nejčistší, co má – panu. Je možné, že v lidské psychice je me-

chanismus, který po nás chce, abychom čas od času provedli něco sami proti sobě, vzdali se části své morálky, něčeho, co máme hodně rádi. Možná je to druh výpalného. Pokud tuto oběť uděláme, drak nás nechá na pokoji a třeba, pokud bychom chtěli ten pohádkový motiv rozvinout, nejenom že nám nic neudělá, ale

bude nás chránit před možná ještě hroznějším drakem.

Celé by se to dalo shrnout do rčení: „An attempted suicide a day keeps the real away.“

Petr Bakalář

Perly sviní

výroky pronesené v sextě a quartě

p. prof. Klaus:

„Vy sem dáváte podprsenku od plavek do třídnice?“ (o podprsence od plavek v třídnici)

„Kdyby vás nevzali na vysokou školu, tak zkuste bejt proutkařem, vono takovejch pošahanejch je docela dost.“

„Zdeňku, co to je polygrafický průmysl? Pornografický, to byste věděl, ale polygrafický ne.“

„Z čeho žije Kutná Hora, Šimone?“ Šimon: – „Z podpory.“ – „Ne, z cigaret, chlapče.“

„– Jakube, pojď, půjdem šikanovat Lorence. – Ne, na tom nehodlám participovat.“ (vysvětlení slova „participovat“)

p. prof. Kubíček:

„Ocelová tyč se vlní stejně jako šunkový závit v aspiku.“

„Ta lampička může třeba vybuchnout, ale ten blik se pořád šíří.“ (při vysvětlování teorie relativity)

„Obávám se, že sexta nemá tu hranici ‚cať.‘“ (od cať po cať)

p. prof. Krč:

„Děti jsou smějící se bestie, řekl klasik.“

„Ani erotika vás už nezajímá.“

„Neplést Poe a Pú.“

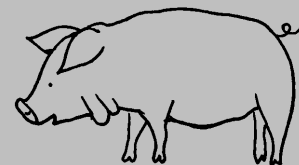
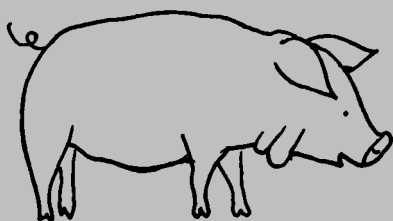
„Předem se omlouvám, že se mnou nic nebude, protože mám funerální náladu.“

p. prof. Plecháček:

„Jestli budete zlobit, tak ty hodiny půjdou čím dál tím správněji.“ (poté, co posunul hodiny o pět minut zpět)

„I číška na víno má takovou podstavu, aby ji ti unavenější nepřevrhli.“ (o rovnovážné poloze)

„Momentová věta je všemocná čarodějka.“



p. prof. Krč:

„Věta neúplná...“ K. Š.: „Jdi do...“ Krč: „Co-o-o-ože?“

„Kde je Olymp? Lucka: „V Řecku.“ Krč: „Ha, ha, ha.“ Lucka: „Tak ne...“ Krč: „Jo, je.“ (typická ukázka stylu výuky p. p. Krče)

„Vy ste jako politici. Neumíte říct vůbec nic!“

„Dane, vy ste zase nadrženej jak prase. Nechcete si, prosím vás, odskočit?“

s. p. Podaná:

„Davide, vy ste jako váš brácha. Samý blbý kec...“ (Kdybyste nevěděli, o jaké ho bráchu de, tak je to ten Seidl). (pokud nevíte o jaké kec se jedná, přečtěte si tento Porgazeen – pozn. red.)

„Santa Klause vymyslela Coca-cola ve dvacátých letech, proto je taky takovej červeněj a bílej...“

pí prof. Výšková:

A. V.: „No jóóó, taky holka si vezme minisukynku a hned dostane řidičák!“ Výšková: „Adame!!! Já mám řidičák!“

p. prof. Plecháček:

„To sem čuměl! Ty vaše sešity vypadaj, jako by je žvejkalo tele... no... a pak je sežvejkalo úplně...“

„To je to samý jako když de nějakej Karel naproti nějaký Madlence a setkaj se někde v polích mezi vesnicema... ježíšmarjá...napadlo vás to, co mě?“

„Nakreslete si doma na zeď rysky a... ..moment, vlastně ne – budou třídní schůzky.“

Školník (ten starej): „Dobrý den, je tu takovej ten vysokej?“

p. prof. Volák: „Ehm, myslíte pan a profesora Přibíka?“

p. prof. Přibík:

„Škoda, že jsou ve škole zakázaný fyzický tresty. To by byla fyzika!“

p. prof. Fantys:

„Dělejte! Nebo aspoň dělejte, že něco dělá te.“

(k pí p. Podané) „Ty seš taková... Jak bych to jen řekl... žensky rafinovaná!“

Latinský vtíp

aneb porgácká kreativita

Ve snaze o přijatelně snesitelnou písemku z latiny pro kvintu jsem vybrala pro jeden z úkolů překlad LATINSKÉHO VTÍPU. Mnozí jste se s takovými vtípy už setkali (ti mladší se mohou zatím jen třást v netrpělivé touze po setkání s nimi). Vyvolaly ve vás (jen si vzpomeňte!) **vždy** SALVY smíchu.

Netušila jsem, že opravdovou vtípnost mohou, zásluhou neutuchající kreativity a bezbřehé fantazie porgáckých latiníků, skrývat až české verze těchto „vtípů“. Doufám, že se budete bavit tak jako já s kvintou, s jejíž laskavým svolením textíky zveřejňuji.

Originál:

„Ille canis, quem mihi nuper vendidisti, mortuus cecidit.“
„Hem! Numquam illud fecit, donec apud me erat.“

Variety interpretace a překladu:

Ten pes, kterého jsi mi nedávno prodal, padl mrtev.
Zajímavé.¹ To samé dělal, dokud byl můj. (S. Heřman)

Pse, když jsi mě nedávno prodával, mrtvý jsi spadl.
Hem! Nikdo nějaký nebyl, dokud mě bylo. (J. Holubová)

Na psa, kterého jsem nedávno prodal, padla smrt.
Nikdo to nedělal, dokud mým byl. (B. Brantalová)

Toho psa, kterého jsi mi nedávno prodal, ošklivě spadl.
Hej! Nikterak si nedělal, dokud jsem tam byl. (A. Blahut)

Ille pes, který mi spadl.
Hle! Nic odtud neodnesl, dokud jsem tu nebyl. (J. Gattermayer)

Ten pes, kterého jsi mi nedávno prodal, zle (morbidně) upadl.
(T. Hercog)

Hle psa, kterého jsem prodal nedávno, hádá se se smrtí.
Hej! Nikterý nemůže chybovat, dokud dobrým mi je. (T. Jebavý)

Jsou psi, kteří nedávno prodali mě. (M. Verner)²

Na psa, kterého jsi mi nedávno prodal, padla smrt.
Hu! Nikdo to nedělal, dokud nebyl přede mnou. (M. Gaberle)

Ten pes, kterého jsi mi nedávno prodal, upadl do smrti.
Hej! Nikdo si mě nevšiml, dokud mě nepoznal. (F. Ježek)

pozn. 1 – Doporučuji ve všech překladech speciálně sledovat citoslovce na počátku druhé repliky.

pozn. 2 – Poslední dva překlady ve snaze o co nejkoncentrovanější vyjádření tohoto minialogu používají odvážnou metodu tzv. „stlačení“, která spočívá ve zrušení dialogické formy a její vyjádření jediným, zato však významově výrazně zatíženým tvrzením.

Ty pse, jak jsi mě nedávno prodal, spadl.
Hle! Nic jsem mu neudělal, dokud u mě byl. (M. Francová)

„Správný“ překlad (ačkoli si tím již nejsem tak jistá):

„Ten pes, kterého jsi mi nedávno prodal, padl mrtev.“
„Hm! Dokud byl u mě, nikdy to neudělal.“

Vyhlašuji tímto soutěž o nejkreativnějšího kvintána. Do konce měsíce od vydání tohoto čísla Porgazeenu u mě písemně hlasujte pro variantu překladu, která vás nejvíce zaujala. Nejkreativnější kvintán obdrží desítku za kreativitu.

Magda Podaná

Výstavy? Jsou!

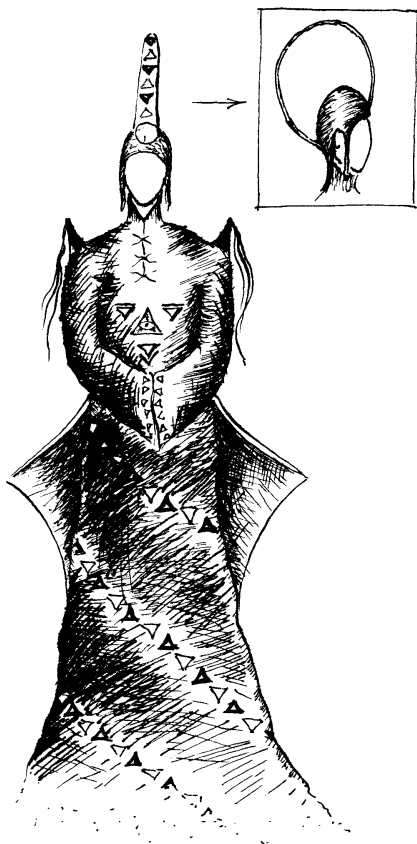
Ale jedna je nejdůležitější, protože hýbe Prahou. Rozděluje návštěvníky na zastánce a odpůrce tohoto pojetí.

Rudolfinum – I.N.R.I.

Pohled na Bibli dnešními očima, příběhy zasazené do současnosti. Na jinou Vás nepřemlouvám, ale na tuto ano. Ke které skupině se přiřadíte? Ano – ne? Nezapomeňte zvednout hlavu, protože v doprovodném programu vznikla i Trnová koruna na střeše Rudolfiny.

Jitka Huňková

TALÁRY PORGU



Každá instituce má některé více či méně slavnostní okamžiky. Každá zavedená instituce pro tyto chvíle má své taláry. A protože PORG už dávno není žádnou pedagogickou laboratoří, rozhodli jsme se také navrhnout slavnostní taláry pro důležité osoby z vedení školy a další důležité pracovníky. Navrhujeme je oblékat pouze při opravdu výjimečných okamžicích, jako je *zahájení* a *zakoňčení školního roku*. Svou originalitou ve střihu a barvě znázorňují jedinečnost a výlučnost PORGU.

1) ŘEDITEL

Ředitel je figura, která je při ceremoniích zpravidla nejdůležitější. Drží různé proslovy, uděluje ocenění (pokud si na samotné předání nezdří zástupce) a vůbec se sluší, aby byl středem pozornosti. To jsme se snažili zajistit, nebo alespoň podpořit, našim talárem. Na hlavě bude čepce základní černé barvy, z něj vybíhá „hřeben“ ve směru předozadním (jak je vidět z obrázku – lze si představit také jako jakési umělé punkáčské číro), který je ze stran pokryt barevnými trojúhelníky, střídavě na špičce a na základnu postavenými, vpředu se potom stkví znak PORGU. Výška tohoto „hřebene“ zajistí postavě ředitele zdánlivě největší výšku, i kdyby nebyl osobou fyzicky nejvyšší. Splývavý plášť je velmi dlouhý, aby podtrhl jeho důstojnost, která je již naznačena důmyslností čepce. Plášť je taktéž v základní černé barvě, pokryt barevnými trojúhelníky.

2) ZÁSTUPCE ŘEDITELE

Taktéž důležitá osoba. Jeho čepce má podobu koule, případně geoidu. Ta v celkové výšce vybíhá o něco níže než ředitelův hře-

ben (symbolické naznačení nižšího postavení), v celkovém objemu se mu však vyrovná v mohutnosti (zástupcova práce je taktéž záslužná a namáhavá). Koule je v základní černé barvě, v místě nejširšího obvodu („rovníku“) ji zdobí barevná páska ve světle zelené, s prvkem tmavozelené vlnovky. Páska je pevnou součástí koule a vpředu ústí opět ve znak PORGU. Střapce vzadu, splývající na ramena, opět nesou barvy taláru – černou, světlezelenou a tmavozelenou.

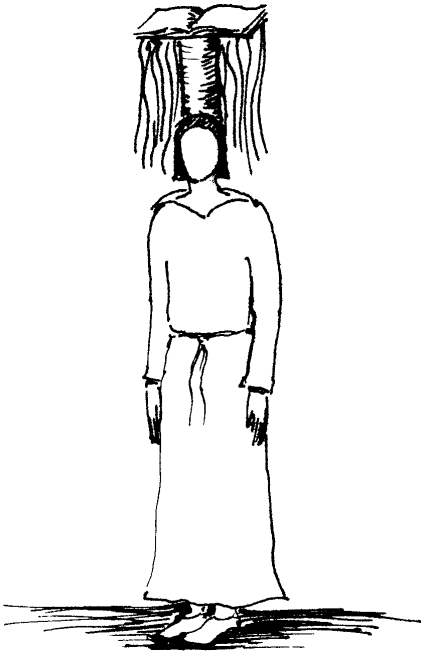
3) PROFESOR

S ohledem na to, že jej bude nosit více lidí, je profesorský talár navržen prostěji, aby nedošlo k inflaci rafinovanosti. Sluší stejně mužům i ženám. Profesorský slavnostní čepce je opět v základní černé barvě: „komínek“ vybíhá v „knihu“, která je ale posazena výše, než bývá zvykem u konvenčních talárů (máme přece výjimečné – a přiměřeně mladé – profesory). Vzadu je zdobení splývavými střapci s jednobarevnými prostřihy. Stejně tak plášť již nezdobí žádné náročné detaily.

4) MANAŽER

Odlíšnost této funkce (která se vlastně sama o sobě přímo nezapojuje do posvátného úkonu pedagogického) je naznačena i odlišným střihem taláru. Jakási „renesančnost“ tohoto taláru naznačuje zdravý smysl pro kapitál, který se ale využívá pro sféru ducha – vzdělání. Připomeňme bohaté florentské či benátské obchodníky, kteří své bohatství z velké části věnovali podpoře umění. Takový je i manažer: objemný fialový čepce, přepásaný zlatou stuhou se symbolem dolaru – peněz. Tento symbol se objevuje ještě na sponě kabátce. Kabátec je taktéž fialový, halena pod ním je barvy světlé se zlatým vyšíváním... Pestré nabírané kalhoty končí v půli stehna a dále už jen prosté bílé punčochy.





Taláry zatím existují pouze v těchto návrzích, ale je možné, že se zalíbí i současnému vedení školy. Ve srovnání např. s náklady na nový pavilon je to výdaj minimální, rozhodně by však podpořil autoritu vedení školy při četných slavnostních projevech, udílení pochval a vyznamenání. Tato investice se rozhodně vyplatí! Na závěr bychom ale měli podotknout, že taláry jsou výsledkem profesionální výtvarnické a návrhářské činnosti, a proto jakékoli zásahy (hlavně zjednodušující úpravy) jsou nemyslitelné, neboť by došlo k destrukci původního záměru. V případě záměru zříditi taláry ve zjednodušené nebo jinak poškozené podobě bychom se přimlouvali naopak o zrušení celého záměru.

Napsal **Ondřej Hojda**
Kreslila **Veronika Barešová**



Krásy Prahy

aneb Několik doporučení mladým mužům

Moji milí mladí přátelé, buďte srdečně vítáni u dalšího pokračování vaší milované rubriky, která vám přináší tolik zábavy, poučení a radosti na pohé jedné tiskové straně.

Dnes to bude poněkud romantické.

Každý z nás jistě již za svůj mladý život bloumal pražskými ulicemi, nechával na sebe působit mocného genia loci matičky stovežaté, vyvraceje hlavu k novogotickým věžím katedrály objímal druhou rukou partnera nebo partnerku a šeptal do něžného ouška něco o nezapomenutelné kráse ve srovnání s nimi¹⁾ etc. Ano, vnitřní Praha je vskutku ideální na romantické procházky ve dvou. Kolik jen nabízí skvělých námětů k duchaplné konverzaci, kolika způsoby lze oslnit dívku jen díky tomu, že stojíte mezi fasádami z 16. století! Z Karlova mostu lze hledět na racky a vhodnou poznámkou nenápadně naznačit dálavy a hlubiny svých literárně filosofických znalostí²⁾. Na Malé straně můžete dívku svého srdce hodiny bavit vyprávěním Nerudy. A chcete-li zaujmout ženu skutečně neobyčejnou, vyslovte pod mosteckou věží pomalu a sřetelně s lehkým nádechem smutku: „Josef K.“, zahleďte se směrem ke Strahovu a tajemně se odmlčte. Po chvíli zadrmolte něco o depresích a temné stránce své povahy. Úspěch máte zaručen, tomuhle žádná žena neodolá.³⁾

Leč běda! Můžete třeba znát Meyrinka nazpaměť a Pražákům těm je hej zpívat i pozpátku, jednou přijde okamžik, kdy vaši lásku začnou bolet nohy, pokud je to v zimě, bude posmrkávat a pokračovat, balit se hlouběji do šály a narážet si na hlavu nevábnou čepici. Trpět bude její půvab i vy. Potom dostanete oba žízeň, ozve se žaludek a zanedlouho už budete hledat když ne lavičku, tak alespoň příjemnou restauraci. V tu chvíli poznáte temnou stranu kapitalismu. Marně budete v lukrativní lokalitě hledat podnik, kde cena kávy klesne pod padesát korun a kde na vás při vstupu nepromluví německy. Budete běhat po ulicích, hystericky nahlížet do těch nejbizarnějších restaurací a doufat v zážrak. Většinou se nestane. Inu, není lehké zajít si v centru na kávu. Tým našich průzkumníků to ví a proto pro vás v srdci naší matičky Prahy objevil poklad, perlu, která snad ani není skuteč-

ná, jak napovídá její mytologické jméno: Chiméra.

Jděte Mosteckou ulicí směrem dolů, zatočte do poslední uličky před Mostem doprava a ujděte asi tak padesát kroků. Hleďte na starý dům s průjezdem a na výkladní skřín s nápisem Chiméra. Vstupte do průjezdu a vejděte do dveří vpravo. Ovane vás teplo a vůně cigaret. Slečna za barem se na vás usměje a vy usedněte k některému ze stolků. Pozor! Nenechte se zlákat dvěma křesly u okna, nazývanými Lože věčného odpočinku neboli Hroby. Jsou nesmírně příjemná, ale znemožňují jakoukoliv činnost kromě spánku a nikdy už se z nich nezvednete (a to by vaše dívka jistě neuvítala). Sedněte si tedy na normální židli, objednejte si kávu za 25 korun nebo čokoládu za 30 a chvíli se kochejte interiérem. Ano, toto místo pochází vskutku z nejlepšího rodu kaváren a směle by se mohlo zařadit mezi velikány typu Medúzy a Blatouchu⁴⁾. Matné přitímí vytváří intimní atmosféru, která probouzí ve vaší dívce ty nejnižší pudy. Obrazy na stěnách blaží vaši uměnímilovnou duši. Téměř zcela zakrytá okna vás chrání před zvědavými pohledy chodců nebo rodičů nebo bývalých milenek nebo já nevím koho ještě. Padne na vás blažená otupělost. Zaposlouchejte se do konejšivé hudby vyluzované nenápadnými reproduktory⁵⁾, napijte se kávy, zahleďte se své přítelkyni do očí a...

Dál už si musíte poradit sami.

Půjdete-li ale blinkat, vězte, že záchodek je ve dvoře a klíč od něj na baru.

Eva Šťastná

¹⁾ I když nevím, kterou holku sbalíte na to, že je krásná jako věž

²⁾ Bach: Racek

³⁾ Pro další náměty k oduševnělé konverzaci račte nahlédnout do skvostné knihy A. M. Ripellina *Magická Praha*

⁴⁾ viz příští číslo

⁵⁾ Radio 1

ONDŘEJ ŠTEFFL

Rozhovor se zakladatelem PORGu

Ondřej Šteffl, matematik a sociolog, založil v roce 1990 první soukromé osmi-leté gymnázium – PORG. Zvláště na začátku 90. let přitahoval jako ředitel této nekonvenční školy velkou pozornost i zahraničních médií. V roce 1992 neúspěšně kandidoval jako nezávislý kandidát za ODA do Federálního Shromáždění. V roce 1994 se vzdal funkce ředitele, ještě rok ale působil jako ředitel Nadace PORG. Až do roku 1998 učil na PORGu externě matematiku. Od roku 1995 působí v nadaci SCIO, která připravuje srovnávací testy.

Co vás vlastně vedlo k založení PORGu?
Ježišmarja!

Po sté, po stoprvé

Co mě vedlo k založení PORGu? Já už si to nepamatuji. Ztrácím paměť. Já nevím, asi se mi zdálo, že se to dělá blbě, a myslím jsem si, že by se to mohlo dělat nějak líp.

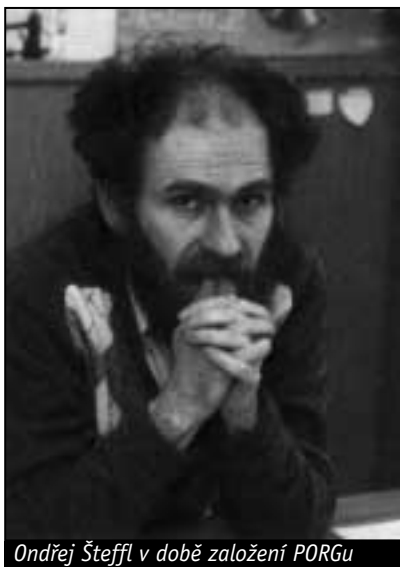
Povedlo se to?

No, musím říct, že se to docela povedlo.

My jsme z rozhovorů s lidmi, kteří „vás pamatují“, nabyli dojmu, že jste neustále chrlil nějaké nové nápady. Mě by zajímalo, jaké myšlenky se vám nepodařilo realizovat.

To je zajímavá otázka.

Já vlastně myslím, že se všechno povedlo, a když se něco nepovedlo, tak to bylo tím, že ty nápady byly blbý.



Ondřej Šteffl v době založení PORGu

Ačkoliv když mě tak nutíte vzpomínat, byly věci, které se nepovedly.

Já jsem vlastně ještě před revolucí spolupracoval s několika psychology (konkrétně s paní docentkou Hermuchovou), a dělali jsme tzv. sociálně-psychologický výcvik... Myslel jsem, že tohle se do té školy nějak dostane. Ne v tom, že by se dělal sociálně-psychologický výcvik, ale že profesori se naučí, jak se s takovými věcmi pracuje víceméně pracuje. To učitelé nechtěli. To je třeba jedna věc, která se nepovedla, a je myslím docela škoda.

Myslíte, že to, že se to nepovedlo, byla příčina nějakých pozdějších komplikací (např. v komunikaci mezi studenty a profesory)?

Ne, ne, ne, to rozhodně ne. To bych neřekl, že v tom byla příčina komplikací. Ale je to jedna z věcí, kterou PORG mohl dávat, kdyby k tomu byla větší vůle. Možná, že už na to prostě chyběla energie.

Nemluvme tedy o tom, co se nepovedlo, ale co byste teď dělal jinak, kdybyste PORG znovu, teď zakládal?

To je zase velmi abstraktní otázka. Kdybych ho nyní zakládal, v roce 2000, tak bych dělal celou řadu věcí jinak. Ale současné podmínky jsou úplně jiné.

Řekněme za těch podmínek, které byly.

Kdybych to dělal v tom roce devadesát a víc bych věděl o tom, co bude v roce 2000, tak bych se na to lépe připravil (smích).

Já jsem si teď ještě vzpomněl na jednu věc, která se nepovedla. A to hodně mojí vinou. Protože jsem to neuměl a vždycky jsem doufal, že to někdo bude umět, ale nikdo se nenašel. A to je spolupráce s rodiči.

Zejména na začátku byla vůle a ochota rodičů se školou nějak spolupracovat velká. Počínaje tím, že do školy budou chodit uklízet a přibíjet lavičky, stoličky a udělají tam výzdobu, až po jiné formy spolupráce.

A zejména tato úplně triviální pomoc rodičů, tím že tam přijdou a pomůžou, přenosí květináče z prvního patra do druhého (teď to trochu vulgarizuju), zkrátka že tam skutečně máknou rukou, to se nikdy nepěstovalo. Myslím si, že to byla chyba. Nevím, jestli se to poslední dobou změnilo...

Spíš naopak. Myslím, že od podnikatelů, kteří na škole mají své děti a platí školné, se asi nedá očekávat, že tam budou něco fyzicky dělat.

To právě není pravda. Podnikatele, kteří už tam pět let mají děti, je samozřejmě těžké k tomu přimět. Ale kdyby ti rodiče podnikatelé přišli do prvního ročníku a tam se jim řeklo, že je zvykem, že první týden rodiče překopou zahrádky, tak i ti podnikatelé by přišli a ty zahrádky by okopali. A je chyba, že se to nedělá.

To je typická věc, která se nepovedla, o které já jsem si myslel, že není moc důležitá, a vlastně jsem o ni moc neusiloval, prostě jsem čekal, že se to nějak spontánně vyvine nebo nevyvine. A ono se to nevyvinulo. Myslím, že je to chyba, protože by to zlepšovalo kulturu celé školy a atmosféru v ní. Že by k ní rodiče měli blíže. A ono se to dá těžko zajistit nějak jinak. K tomu se vedly nějaké jiné kroky a ty se trochu podařily, trochu nepodařily – ty zahradní slavnosti. Já ani nevím, kolik tam teď přijde rodičů.

To je myslím nakonec jediná věc, která v podstatě přetrvávala

No ale kolik tam přijde rodičů? 20%? Když se dělala první slavnost, tenkrát někde na Vlachovce, tak jich tam bylo tak 95%. Ale tomu se musí věnovat energie a úsilí, aby se to pěstovalo a udrželo.

Když jsme o tomhle mluvili s p. prof. Jirmanem, tak říkal, že to se nedalo udržet kvůli vymizení toho tzv. revolučního nadšení. Myslíte, že to šlo?

Já si myslím, že by to šlo. Třeba Škola hrou, ke které já mám určité výhrady, tak tam pravda chodí menší děti, ale daří se jim takové věci udržet.

Pamatuji si, jak Šimek dělal takové mejdany s rodiči, že třídní schůzky končily ve dvě ráno. Většina rodičů už sotva trefila domů. Zkrátka dá se to udržet. Ale musí se do toho investovat.

Mě by zajímala ta tzv. demokracie. I když tohle slovo už se nedá moc dobře použít. Ale někde jste napsal, že demokracie ve škole byla chybou.

No, já jsem tu školu založil jako nadaci pod dojmem demokratických změn, a to byla chyba. Soukromá škola má být prostě soukromý podnik. Zdá se mi, že někdo v tom má mít peníze a jinak to nejde.

Takže vlastně nemluvíte přímo o dění na škole?

Ne, vůbec, vůbec. Pokud jsem někde kritizoval demokracii, tak mám na mysli toto.

Důvod, proč jsem ze školy odešel, byl ten, že v té demokracii se nedalo pracovat. Jeden říkal tohle, druhý tohle, předsednictvo se scházelo třikrát měsíčně, jednalo se dlouho do noci a nic se neuneslo. Protože každý na to měl nějaký svůj názor, ale neměl za to zodpovědnost. Právě zodpovědnost musí být spojena s pravomocemi. A zodpovědnost se prostě nejlépe (a to jsme v tom roce devadesát ani devadesát tři ještě nevěděli) zajistí přes peníze. Tím, že do školy někdo vrazí peníze a úsilí, a pak je to jeho a disponuje s tím.

Co se týče demokracie uvnitř školy, měl jsem představu, že bude fungovat jakási studentská samospráva, a to se také nepovedlo. Ty příčiny: ze začátku byli všichni školou nadšení a zdálo se, že všechno skvěle funguje. Sice se asi dvakrát nějaká studentská samospráva ustavila, jenom nebylo, co by dělala. Samospráva je potřeba na krizi nebo když se něco chce. Když jste se vším spokojeni, tak k čemu schůzovat? My jsme neuměli najít oblasti, ve kterých by se ta samospráva mohla realizovat. Ony by nepochybně byly – když se vylučovali nějakí studenti, tak to samospráva mohla pomoci řešit – v zahraničí se běžně dělá, že se samospráva k takovým věcem vyjadřuje. Pak ta samospráva začala vznikat v situacích, kdy bylo co řešit, a to si s tím neumělo poradit vedení školy ani samospráva sama.

Udržujete se informován o dění na PORGu?

Moc ne, já netrpím nostalgiemi, neudržuji vztahy se svými bývalými ženami a stejně tak neudržuji vztah se svými bývalými projekty. Když potkám někoho z PORGu, tak se ho na to vyptávám, stejně jako když potkám kamarádku své bývalé ženy, tak se na ni zeptám.

Jednou jste označil PORG za své dítě...

(smích) No jo, to byla taková emocionální doba... Je to moje dítě, ale už je samostatné.

Hodnotíte nějak své nástupce, pana Suchomela a pana Klause?

Pan Suchomel tady ve Sciu pracuje, to je možná výraz nějakého hodnocení...

Při svém odchodu jste do něj vkládal velké naděje – naplnil je, nebo zklamal?

(dlouhé ticho) Já myslím, že se spíše splnily. Ty naděje spočívaly v tom že bude pokračovat v tom, co se tam dělalo, a on docela pokračoval. Myslím, že byl moc opatrný. Pravda je to, že když řídil školu, tak došlo k těm největším problémům, Lauber tam začal řídit černou rukou a to bylo těžké školu řídit. Čest mu za to, že to nějak ustál.

Jak hodnotíte současný stav školy?

Já mám jen informace z druhé ruky, to spíš vy byste měli říct, jak to hodnotíte. Vnímám ale pocit, že ta škola začíná být víc konzervativní. Na druhou stranu chápu, že doba se změnila.

My jsme zakládali školu pro chudé intelektuály. Chudý intelektuál vymřel, škola pro chudé intelektuály je nesmysl. Myslím si ale, že spousta věcí, které by se daly dělat, se dělají méně než za mě. Školu ale řídí Klaus a ne já, já už nevidím do těch problémů...

Když jste odcházel, tak jste říkal, že pokud bude škola potřebovat, tak se vrátíte..

Zatím se na mne nikdo neobrátil. (smích)

To tedy nevím, jestli jsem řekl, že bych se vrátil. Kdyby po mně někdo něco chtěl, tak bych asi cítil morální povinnost pomoci, kdybych mohl a uměl.

Ona o mě ta škola ale nějak zvlášť nestojí...

Jak vidíte budoucnost PORGu v příštím desetiletí (zvláště v kontextu současného tažení proti osmiletým gymnáziím)?

No vidíte, to je zrovna věc, kterou bych dnes udělal jinak – nezakládal bych osmileté gymnázium. Osmiletá gymnázia skutečně celospolečensky komplikují vzdělávací soustavu.

Problém vidíte v tom, že jsou děti rozdělovány předčasně?

Ano, to se prostě v civilizovaných zemích nedělá.

Já chápu tento pohled shora, ale my jsme rádi, že jsme vypadli ze základky.

(smích) O tom nepochybují, kdybych dneska měl dítě a měl rozhodnout, jestli ho dám na osmileté gymnázium, nebo do devítiletky, kde dostane přes hubu každý druhý den, tak ho samozřejmě dám na to gymnázium. To ale není celospolečenský pohled. Pravda ale je, že to tažení proti osmiletým gymnáziím je na hlavu postavené. Vzdělávací soustava je



Ondřej Šteffl dnes (foceno z jedoucího vlaku)

v nepořádku a nemůže se to řešit tím, že odstraníte gymnázia. Já pro to mám takový přirovnání: teče vám do baráku, a vy tam, kde teče, postavíte nádoby. A teď vám někdo zakáže nádoby. To není řešení problému. Musíte především opravit střechu a pak každý normální ty nádoby uklidí. Jinými slovy, nejdřív se musí něco udělat se základními školami a pak ta poptávka po osmiletých gymnáziích sama pomine.

Budoucnost PORGu? No já myslím, že bude skvělá.

V té či oné formě...

Děkujeme za rozhovor.

ptali se
Ondřej Hojda
Jakub Seidl
Cyril Hirsch

Seriál **Historie PORGu**, započatý v minulém čísle k jeho desátému výročí, samozřejmě nezanikl. Jen potřebuji k letům, která by měla následovat, získat dostatek materiálu, a to zejména v podobě živých osob. Prosím proto všechny, kteří jsou schopni a ochotni mi poskytnout co nejvíce informací o letech 1990–1997. Zejména bych rád kontaktoval pana **Michala Kadlečka**, kterého jsem ale nezastihl telefonem, ani nijak jinak. Proto prosím, ozvěte se mi!

Ondřej Hojda, septima

PORGÁNI PO PŘECHODU

ANEB MÉ ZKUŠENOSTI S VYSOKOU ŠKOLOU

Eduard Hulicius (4. 5. 2001)

Mé zkušenosti s vysokou školou jsou samozřejmě neporovnatelně menší než Mikišovy. Na rozdíl od tohoto nyní již bývalého farmakologa jsem ještě neprošel úskalími prvního zkouškového období (začíná mi až čtyři dni po napsání tohoto článku). Stejně tak popisované fakulty nejen ještě studuji, ale velmi rád bych v jejich navštěvování pokračoval. Přesto nebudu své almy mater jen vychvalovat, to si nechávám pro PORG, samozřejmě.

Tak tedy přechod. Univerzitní studium je něco, na co PORG připravuje jen zčásti, a dobře tomu tak. V teplíčku jakéhokoli gymnázia či střední školy vás nic a nikdo dostatečně nevyučí na konfrontaci se zatuchlým byrokratickým systémem panujícím nejen na Filozofické fakultě (dále FF), ale i na mladší a modernější Fakultě sociálních věd (FSV, obojí Karlovy univerzity) Mluvím o „sekretariátech“ studijních a katederních. V těchto institucích jistě pracují nesmírně dobré duše toužící po co nejsnazší a nejlepší spolupráci se studenty a s pedagogy. Bohužel snad nedostatek financí, prostor, času, pracovníků nebo čertví čeho jim v ní zabraňuje. A tak, ačkoli žijeme v éře internetu, kdy není nic jednoduššího než změny několika kliknutími ozřejmit a sledovat vývoj událostí z domova, strávíte, milí budoucí studenti, několik týdnů prvního ročníku sháněním informací, běháním, vypracováváním a přepisováním rozvrhů a spoustou další nesmyslné práce. Někdy v listopadu zjistíte, jak se s tím vyrovnávají starší kolegové – ode mne máte tuto informaci jako bonus pro otrlé; druháci až pátáci na své sekretariáty zavítají běžně v průběhu listopadu, kdy je již, řekněme, 80% změn a škrtů provedeno. Ale co naplat, žaludeční vředy se ve vnitřnostech vynervovaných studentů již zrodily. A co teprve, až si uvědomíte, že UŽ za čtyři měsíce, tedy po konci zimního semestru, budete svůj rozvrh vyrábět znovu.

Nesmírnou výhodou pro prváky z Prahy (a okolí) studující na UK či jiné místní výšce je velmi dobrá obeznámenost s terémem, v případě humanitních studií tedy hlavně s knihovnami, knihkupectvími, hospůdkami, vinárnami, ba i systémem MHD. Bohužel se tím vyhnete radostem kolejního života, jak je popsal Mikiš. Ovšem ony ty pražské koleje stejně stojí za... důstojným okruhem dostupnosti

z centra. A cenná rada na konec – nestyďte se, a když něco nevíte (cokoliv) ptejte se, ptejte se, ptejte se, a to starších studentů. Když vám tři odpoví shodně, je věc jistá a vy nevypadáte jako imbecil bloudící po chodbách s prázdňným výrazem v očích a zmatkem v duši.

Když jsem obrazně překonal Skyllu a Charybdu měsíce října, budu se věnovat popisu mých znejmilejších kateder – historie, politologie (FF) a mezinárodních teritoriálních studií (FSV).

Užívám si to. Dělán to, co mne baví. Historie není taková, jakou jsem si ji představoval, i když svou roli patrně hraje pečlivý výběr vyučujících – svoboda výběru je poměrně velká, vlastně jediné omezení je prostor a čas (pomyslný trojúhelník „Palach“, „Celetná“ a „Jinonice“ má dvě strany delší, než je únosné). Byť dvouoborový a tudíž méně specializovaný, jsem velice spokojen s úrovní studia povinného i dobrovolného. I přes své chyby je pražská filozofická historie solidní institucí. Uplatnění po vystudování naleznete například v historiografii, výuce, archivnictví a spoustě dalších podnětných oborů. Pedagogové nám však od samého počátku kladou na srdce, abychom si k tomuto na čas náročnému koníčku přibrali i nějaké zaměstnání přinášející peníze. Politologie, jejíž místnosti jsou bezdezbytku v Jinonickém areálu UK, zatím stoprocentně splňuje mé představy, totiž učí mne tam vědě o obci – společnosti. Díky kontaktu s institutem politologie FSV mohu srovnávat – filozofická je lepší, ačkoli mladí politologové nejsou mezi svými spolustudenty obecně příliš oblíbení. Rejstřík místních vyučujících zahrnuje celou škálu věkových i odborných kategorií, zároveň vzhledem ke svému relativnímu mládí tato katedra stále vychovává své učitele – politické vědy si v České republice pracně budují pozici, která je obvyklá ve vyspělém světě. Budete-li pilní a mít štěstí, naleznete po studiu lukrativní zaměstnání (především dnes velmi oblíbení „analytici“ a „poradci“ – pozor, studium politologie neznamená přípravu na politickou kariéru, jak se mnozí mylně domnívají), které vám dovolí náročné koníčky.

Na FSV je vše jinačí. Moderní, nové a blyštivé. Jenom nemám dobrý pocit z náročnosti studia. Dle mého odhadu 40%

studentů dělá ještě jinou fakultu, 25% při studiu pilně vydělává a zbytek si žije spokojený a nenáročný život, jako by studovali FHS. Ale nešpiňme pověst FSV. Zatím mám velmi solidní pocit ze škály předmětů povinných i nepovinných – moderní dějiny, úvody a speciální předměty zaměřené na různé oblasti geopolitické a společenské mají kvalitní úroveň, nadnárodní meziuniverzitní spolupráce je nesrovnatelně lepší než na FF a díky menšímu počtu studujících zde bují i lepší vztahy mezi mladými a krásnými lidmi připravujícími se zde na kariéru... no, s tou kariérou to není nijak zatím horké, FSV totiž striktně odděluje bakalářské a magisterské studium, zatímco FF teprve radikálnější odlohu přikázanou zákonem připravuje. Po absolvování „bakaře“ můžete pokračovat ve specializaci na některou oblast (USA, EU, germánské země, východní Evropa) nebo jít studovat někam jinam. Většina ze studujících plánuje zaujmout místa v úřednických kancelářích některého z odpudivých moderních areálů EU v Bruselu, Strasbourgu či jinde.

Na závěr bych rád popsal některé pro mne zajímavé aspekty studia. Za prvé poměrně fungující studentská samospráva, zejména na FF. Ačkoli rady a samosprávy studentů mají minimální pravomoci, připravují zajímavé projekty a umožňují zapojení do společenského života. Za druhé literatura. Je jí mnoho. Je jí více, než si dokážete představit. Ale pro co jiného žijeme, než pro velectucty knih zařazených pod kolonku „povinná, příp. doporučená literatura“? Jenom nevím, jestli znalost povinné knihy znamená zběžně seznámení se s dějem a vzezřením publikace (případně získání pár drbů o autorovi), nebo důkladnou znalost všeho, o čem se v knize píše, to znamená například vědět, o co šlo ve sporu o hrabství Jülich a Kleve, co to je Dartova osteodonto-keratická industrie, kdy začala upadat *στρατιοτικα κτεματα*, co přesně se odehrálo na basijském koncilu, kdo může za první světovou válku atd... Za třetí humanitní studium obecně. Ohrožuje vás. Ohrožuje vaše tělo i duši. Trávíte hodiny v nepohodlných a pro trpaslíky (nebo praváky) projektovaných lavicích, hrbíte se celá odpoledne v knihovnách nad tlustými svazky, páteř se vám prohýbá do hrbu, vnitřnosti se deformují, chodidla zplošťu-

jí, pleť bledne a strupovatí. Těsně před tím, než se změňte na goblina, vás nastěší vyženou na smogem zamořený vzduch. Dezorientován a sveden zhýralými spolustudenty zamíří mladý člověk do hospody. A v hostinci se dvakrát neprocvičíte, že. Samozřejmě, máme zde povinný tělocvik, další aspekt. Aspekt povinný a tudíž nezajímavý. Navíc devět desetin nabízených sportů se odehrává v HOSTIVARĚ. Já jsem se dozvěděl, kde je HOSTIVARĚ, až když jsem musel složit povinný plovací test. Vskutku internacionálně se cítím, když poslouchám cvrlikání nesčetných Slováků a Slovenek, které tvoří zejména na FSV nezanedbatelné procento studentů, jako by dělení federace nebylo. Nejlepší na závěr – výuka jazyků. Nízká úroveň maturit na drtivě většině STÁTNIÍCH či ČTYŘLETÝCH gymnáziích je patrně důvodem, proč musí studenti trávit hodiny cenného času na sezeních angličtiny, němčiny a jiných jazyků. A abych byl upřímný, výukový styl nabízený Jazykovým centrem FF a Institutem jazykové přípravy FSV mi připomíná ty horší

státní školy. Dokud máte spoustu času a mozek schopný učit se jazyky, jděte a složte státnici nebo nějaký mezinárodní certifikát. Budete-li mít štěstí, uznají vám tuto zkoušku a vy pouze přijdete, uvidíte a odejdete. Budete-li mít smůlu, nikdo vám nějakou cizáckou zkoušku neuzná. Latina povinná pro historiky je svět sám pro sebe. Studená válka vedená nemilosrdně učitelkami i mladými lidmi nucenými učit se od základů tento půvabný, byť složitý jazyk, nabývá monstrózních rozměrů. Zlatý PORG a základy humanitních věd, které vám poskytne (nebo aspoň poskytoval, když jsem jej opouštěl – nová učebna fyziky vám v konjunktivech ani ve znalosti církevních dějin, ekonomie a filosofie nepomůže).

Přese všechny stížnosti a strasti předstřené v tomto článku zakončuji optimistickým závěrem: studium historie, politiky a mezinárodních teritorií je jedna velká zábava přiměřeně okořeněná povinnostmi. Nejlepší pocit mám ze souznění zájmů – když sedí v posluchárně nějakých dvě stě lidí a poslouchá přednášku třeba

o lenním vztahu Českých zemí k říši v raném středověku, ani nedutajíce, protože to všechny hrozně zajímá, jsem povznesen. Přeji vám ve vašem studiu co nejvíce podobných zážitků.

P.S. Abych nezapomněl, Ondřeji, Evo, Jakube, vaše články na téma „parketky“ byly skvostné. Opravdu výborné. Pokračujte! Klaus vůbec nenaznačil, že by byl ochoten obnovit status quo! Koberce zpět! Zapojte do akce mladší ročníky! Je důležitá spolupráce. Hrajte na zhoršené podmínky výuky a dejte si pozor na protiargumenty o hygieně – kdyžtak svedte diskusi na téma nefungujících a nevhodných luxů... Hodně zdaru v boji za PERSANY!!!

A k životu a smrti školy – Porg neumírá, ale mění se, a to kontinuálně. To, jak se mění nyní, je alarmující a je potřeba se s tím potýkat. Mno, a toto potýkání je především na pedagogickém sboru a NA VÁS, oktávání se musí učit k maturitě.

Eduard Hulicius

Úvahy & polemiky

„Bude se psát test!“

Tímto článkem bych rád vyvolal polemiku na téma nehlášených testů. Ti bystřejší z názvu jistě pochopili, že můj názor na tuto problematiku je veskrze odmítavý. K tomu, abych o správnosti své myšlenky přesvědčil i vás, snad postačí trocha logického uvažování a mých zkušeností jakožto studenta.

Nehlášené testy mají být, alespoň podle tvrzení profesorů, prostředkem k donucení studenta průběžně se na daný předmět učit. Avšak tuto metodu studia praktikuje procento žáků, které nijak nezávisí na metodě psaní testů. A tudíž zbylí studenti, kteří se na nehlášený test, z jakýchkoliv důvodů, nestačí připravit, a tedy ho nenapíší na požadovanou hranici, nejsou dále jakkoliv motivováni se tuto látku doučit. Z testu přece propadli a dané učivo po nich již nikdo vyžadovat nebude!

Pokud je tedy snahou profesorů naučit nás co nejvíce, pokud je jejich snahou, aby nám co nejvíce látky utkvělo v paměti, je daleko přínosnější veškeré testy ohlásit. Na ty se totiž připraví, nebo se alespoň pokusí připravit, opravdu všichni a jistě penzum vědomostí se tedy v každém případě naučí. A pokud se za trimestr, z valné většiny předmětů, píše pouze dva až tři testy, je opodstatnění těch nehlášených o to menší. Příkláněl bych se tedy k častější frekvenci psaní testů hlášených, a to ve všech předmětech.

Ovšem pouze v tom případě, je-li pro profesory důležitější, co se student naučí, než jak a kdy se to naučí. A v to, proto, pevně věřím.

Cýřa Hirsů

Duch PORGu stále hyne

Svůj článek *Zahyne duch PORGu?* jsem do minulého čísla PORGazeenu psal s úmyslem jednak popsat proces, který na PORGu probíhá, zejména ovšem vyprovokovat diskusi na dané téma.

Do oně diskuse se, ať už prostřednictvím PORGazeenu, verbální výměny názorů či dramatické tvorby zapojilo několik profesorů a emeritních studentů.

Zcela nulová ovšem byla reakce studentů současných. Mám dojem, že to trochu podporuje má tvrzení.

Nestalo se

K reakcím si dovolím několik poznámek. Nemohu si nevěšmout tendence svých oponentů vkládat mi do úst něco, co jsem neřekl, a to pak s vítězoslavným úsměvem vyvracet.

V této metodě dosáhl dokonalosti zejména Jakub Krč ve svém *Stalo se*, kterému se budu věnovat podrobněji:

„E. Š. a J. S. málem vyzvali v minulém PORGazeenu ředitele Klause, aby založil studentskou radu, stal se jejím členem a umožnil tak demokratickou komunikaci mezi studenty a profesory...“

Na tuto větu jsem nevěřičně zíral asi pět minut a hlavou se mi honila slovní spojení jako „mrzká lež“, aby se postupně zmírnila v „politováníhodné nedorozumění“.

Moje zmínka o studentské radě sloužila jako návrh na jedno z možných řešení problému, o mechanismu založení rady jsem se vůbec nezmiňoval, natožpak abych k jejímu založení „málem vyzval ředitele Klause“.

Ještě více mne však nadzdvihla zmínka o malujících stávkokazech z primy, kteří „asi nepochopili, že duch PORGu hyne“.

Možná jsem vztahovačný, ale mám pocit, že je mi podsouváno, že proces, který jsem označil jako hynutí ducha PORGu, nějak propaguji, či dokonce z něj mám radost.

Vzpomínám si, jak jistý politik popsal stav společnosti jako „blbou náladu“ a následně byl označen za původce onoho stavu. Aniž bych se chtěl se zmíněným státníkem jakkoliv srovnávat, myslím, že jistá analogie tu je.

Nechápu, co konkrétního v minulém PORGazeenu vyvolalo v panu Krčovi dojem „nadávání na ty nahoře“ a „hledání společného nepřitele“, já jsem v něm četl několik poměrně věcných polemických článků. Konkrétně můj článek zdaleka nekritizoval jen vedení školy, ale byl do značné míry i palbou do vlastních řad.

Zachovejme odlišnost

Oč více se mí partneři v diskusi zabývali věcmi, které jsem nenapsal, o to méně se vyjadřovali k některým mým (podle mne ne úplně banálním) tezím. Tu nejzásadnější si dovoluji zopakovat: podmínkou pro to, aby byli studenti aktivní (a tím udržovali ducha PORGu při životě), je jistý pocit výjimečnosti, jedinečnosti, a tudíž hrdosti.

Jako konzervativně založený člověk se domnívám, že pro zachování tohoto pocitu je nutné udržovat původnost a originalitu PORGu i ve zdánlivých detailech, jako jsou koberce a výzdoba tříd. **Zbytečným zásahům do tradičního řádu věcí je nutno se vyhnout, neboť tyto zásahy podřívají míru „ztotožnění se“ jednotlivce se společenstvím.**

A škola společenstvím svého druhu bezesporu je.

Studentská rada?

V *Stalo se...* Jakuba Krče jsem byl spolu s Evou vyzván k založení studentské rady (pokud to z mé strany není politováníhodné nedorozumění). Studentskou radu považují za užitečnou instituci a jsem samozřejmě připraven se v takové radě angažovat, nicméně nejsem připraven stát se druhým Honzou Kalousem (RIP), onou kombinací osamělého pistolníka a politického agitátora. Mám-li ohledně založení studentské vyvíjet nějakou aktivitu, chci nejprve cítit ze strany studentů zájem o tuto věc. Neboť studentská rada má jen takový mandát, do jaké míry odráží vůli studentů.

Dokud mezi studenty není ani vůle radu založit, je zbytečné se tou myšlenkou hlouběji zabírat. Proto vás, vážení spolustudenti, žádám, abyste mi dali najevo svůj eventuelní zájem o tuto věc. Pokud se tak nestane, budete moci vyčítat pouze sami sobě, až zbytky výjimečnosti PORGu zmizí pod parketami.

Jakub Seidl

Krčova poznámka k článku:

Poznámka redaktorská: Opravdu šéfredaktor nemá ponětí o odlehčeném charakteru rubriky *Stalo se...* ? Opravdu neví, co je hyperbola? Opravdu přehlédl slovo „málem“? Opravdu nechte v kontextu?

S „vítězoslavným úsměvem“ Kuba Krč.

Malý příspěvek k diskusi o kobercích na našem gymnáziu
Podle scholastické metody sv. Tomáše Akvinského
(s přihlídnutím ke způsobu rabelaisovskému)

De cobicibus

Questio

De cobicibus, tj. O kobercích, jež se dělí na čtyři otázky:

- ad primo – co jsou koberce a jaká je jejich podstata;
- ad secundo – jaké je jejich místo ve světě;
- ad tertio – zda jsou nahraditelné;
- ad quarto – zda jsou nezbytné k vyučování.

Při prvním postupu se takto: zdá se, že koberce jsou předměty, které se skládají ze substance a formy. In potentia svinuté, in actu roztažené. Tedy jsou reálné a teologicky určené.

Při druhém se postupuje takto: jsou-li určité k tomu, aby vymezovaly oblasti mezi různými substancemi akcidentálním pohybem, pak nejlépe plní svůj účel, obklopují-li oblast vymezení zcela – a quo až ad quem. A že tomu tak je, vyplývá již z prvního.

Při třetím: jak říká filosof – jsoucno vypovídá se v mnoha významech. Poněvadž se však o jsoucno mluví v tolika významech, je zřejmě jeho prvním významem to, co věc je, čímž se označuje substance. A tím se věc dostatečně vysvětluje.

Avšak proti tomu je, že koberce mohou stejně dobře být i nebýt. K tomu se však namítá, že mají-li koberce své určení a místo v řádu bytí, jak jsme řekli při druhém, nelze je ničím nahradit. Protože kdyby tomu tak bylo, přestal by řád být řádem a to si nemožno mysliti.

Při čtvrtém: zdá se, že koberce jsou sub speciae aeternitatis pro vyučování nepodstatné, ale proti je, že koberce vyžadujeme pouze sub speciae temporalis.

Takže chceme, aby in materia secunda koberce se vši možnou akcidentálností, která jim přísluší, mírnily dopady jak tvrdosti vyučování, tak i vyučovaných, kteří by snad pod tíhou vyučování mohli padnout. Stejně tak i pro vyučující jsou per analogiam poukazem na svou měkkost návodem k soucitu a mírnosti, a to ve svém stupni bytí a v čase plní didakticky i teologicky.

A tím se tedy dokázalo, že koberce jsou ve škole nezbytné a nenahraditelné, což dosvědčují i proverbia turkiana, když tvrdí: **Quantum kobercis habes, tantum homo es!**

Aleš Roleček

O lhaní a jiných neřestech

Nedělá mi velkou radost, že po pětadvaceti letech musím zase psát do školního časopisu, ale v situaci, kdy to za mne nikdo jiný neudělá, není zbylí. Jsou chvíle, kdy člověk nesmí mlčet, i když by to radši nechal koňovi.

V Porgazeenu č. 27 napadl pan profesor Krč v bergmanovsky nazvaném článku „Zrádcovy šepoty a výkřiky“ dost tvrdě Kláru Šenkyříkovou a obvinil ji ze lži. Protože čas našich *demografických* poměrů plyne tak rychle, že ani politici si nemusí lámat hlavu se svými sliby, na něž si za pár týdnů už nikdo ani nevzpomene, připomínám, že šlo o vypjatou porgovskou předeheru sporu legality s legitimitou (a řekl bych to i jinak, kdyby toto nebyl školní časopis), která se pár měsíců poté s nebyvalou silou rozhořela v celé společnosti. Pro nepřiliš pilné studenty paní profesorky Podané dodávám,

že jde třeba o to, zda si zloděj smí ponechat věci, které Vám ukradl, když má na rozdíl od vás v pořádku razítka a pohlídal si termíny. (Opravdu se tu latinu učte, i jindy se vám může hodit.)

Ale zpět k tématu. Klára se nedala a s panem profesorem si vše vyříkala. Ten v rozhovoru připustil, že jednal na základě poněkud jednostranných informací dodaných pouze jednou stranou a Kláře se víceméně omluvil. Potud vše v pořádku, a nepsal bych o tom, už jen proto, že jde o moji dceru. Považoval jsem však za svou povinnost ji upozornit, že napadne-li ji někdo neprávem, byť v dobré víře, v tisku, neřeší se to u minerálky, nýbrž opět v tisku.

Rozuměl jsem tomu, že Klára nechce po svém oblíbeném profesorovi vyžadovat tiskovou omluvu, a proto jsem na školním pikniku na počátku září pana

profesora vyhledal, ověřil si, že Klářiny informace jsou pravdivé, že spolu o článku skutečně hovořili v oněch intencích, jak mi Klára řekla. Poté jsem pana profesora požádal o to, o co ho nedokázala požádat – a já jí to nevyčítám – moje dcera. Pan profesor dokonce iniciativně navrhl, že s Klárou proberou „wording“ omluvy. No a pak už jen vyšel nový Porgazeen.

Všichni denně zapomínáme na spoustu maličkostí. Některé nás jistě i velmi mrzí. Nejsem si jist, zda to, o čem zde píšete, smí zapomenout člověk, který ve svém článku uvádí, že jde o to, aby „každý ctil daná pravidla a řád“. Proto musím s lítostí konstatovat: Pane profesore, dopustil jste se nemravnosti.

Ladislav Šenkyřík

Ano, pane Šenkyříku, jsem morální prase...

Bohužel, pane Šenkyříku, trochu hyperbolicky MATETE! S Klárou jsme mluvili pouze o JEDNÉ věci z mnoha v mém článku, a to, zda někdo věděl už před propuknutím aféry, že kouřily na záchodě trávu. Já říkal ANO (a můj zdroj v této věci byl p. ředitel), Klára NE (a její zdroj byla Klára).

Jestli jsem jí ukřivdil (ale já to pořád najisto nevím!), tímto se jí **omlouvám**.

Vy a já jsme si však pouze řekli, že až si udělám jasno, věci uvedu na pravou míru, tedy zmíním zdroj (v Porgazeenu, ne v *nejbližším* Porgazeenu!). Jiného víc jsem neslíbil – nejsem soudce a nevedu žádné vyšetřování.

O ničem dalším (např. o Klářině lži, že se jako profesor vydávám za přítele studentů) jsme však spolu – jak vy rafinovaným plurálem „lži“ naznačujete – nemluvili a žádnou omluvu jsem nepřislíbil.

Znáte to o té třisce a břevnu...

Jakub Krč



Dobrou chuť s Brehmem,

To jest exotický exkurs gastronomický, tentokrát do světa opiček

Bývaly kdysi takové knihy, ještě si na ně vzpomínám, ano, některé mi ještě zůstaly a doposud mi oblažují život.

Snad jsi zmaten, milý čtenáři, o čem že to vlastně píšeš. O čem? O knihách svého dětství. O těch starých, tlustých, zaprášených svazcích s koženými hřbety, zlatou ražbou a zlatou ořízkou, které, zděděny po předcích, odpočívaly za skly knihovny.

Ach, kde jsou ty časy objevování tajemného světa v nich ukrytého... Jak praví básník:

Jaká to byla radost...

prohlížet si
hrdiny a mnichy z kronik,
zachycené tak obdivuhodně,
že se zdá,
jako by se jedni dosud potýkali
a druzí modlili.

Mnohé by se dalo psát i o rozjímání nad těmito svazky, o poučení, kterého se mi z nich dostalo, avšak chci především připomenout jednoho z autorů, který je pro naše putování do různých světů opravdu zkušeným průvodcem.

První české vydání Brehma, vydané na sklonku století devatenáctého, vyzdobené skvostnými xylografiemi, které svou přesností, ale především zasazením zvířátek do prostředí, v němž žijí, o nich vypovídá více než všechny ty dnešní „vědecké ilustrace“.

Je-li řeč například o netopýrech, hned nám je ilustrace přiblíží, jak se třepotají soumrakem, kostelní víčka v pozadí jako by dávala tušit zvonění klekání, nastávající tmu, čas, v němž přebírají vládu tito létavci. Pomijím celou poetiku zmaru, vyjádřenou v obrázku, jenž nese název „Spojenými silami“, kde pilný hmyz, všichni ti hrobařiči, kožojedi, rušníci a kdejaké ty larvičky hodují na mrtvém ptáčku. Samozřejmě mluvím-li již o jídle, a to je přece nakonec to, o co nám v tomto zamyšlení nad starými knihami jde, podívejme se, zdali nám starý Brehm nepřipravil nějakou tu hostinu, jež by polechtala i naše patro. Otevřeme tedy třeba jen namátkou některý ze svazků tohoto veledíla: tak

tedy dnes to bude o opičkách. Ty jsou, jak každý ví, roztomilé, hravé, chlupaté a některé z nich i téměř lidské. Nic nového pod sluncem, ale kde se dočteme, jak chutnají? Ovšemže zde. Hned na straně 170 dílu I. o tom máme svědectví učenců věhlasných jmen.

Ve veliké části Paraguaye vřeštani jsou předmětem cíle honby. Kůže jejich jest vážena a maso u Indiánův oblíbeno. Z kožichu čemého vřeštana dr. Francia dal jednou zhotoviti přes sto čepic granátnických. Mimo to dělají se z něho měšce, pytlíky, čabraky atd. Masem opic živili se cestovatelé, např. princ z Wiedu, často po dlouhý čas výhradně. I ujišťují, že jest velmi chutné a dává velmi silnou polévku. Ale potrava tato nás za všech poměrů odstrašuje a odpuzuje, zvláště vstřčili-li Indiáni opici, již srst opálili, opařenou do hrnce aneb upevnili-li ji na špičaté holi, aby se upekla. „Všecka nechut“, praví Schomburgk, „vzbudí se v tom, kdo ponejprv vidí takovou pečení. I jest se mu nezbytně domnívati, že má účastenství ve kvasu lidožroutů čili kanibalův, jimž malé děcko předloženo jest, a potřebí jest k tomu opravdu silné vůle, máměli žaludek jen poněkud dráždivý a slabý, abychom nožem a vidličkou sáhali po takové pečení.“

Humboldt potvrzuje tato slova zúplna právě: „Způsob, jakým tato zvířata člověku podobná se pekou, přispívá mnoho k tomu, že podiváná na ně lidem dobrých mravů tak jest odporna. Mají rošt nebo mříž z velmi tvrdého dřeva, postaví se asi stopu (31,5 cm) vysoko nad zemí. Opice se stáhne a stočí a složí tak, jako by seděla. Obvyčně položí se tak, že se opírá o své dlouhé hubené paže. Někdy přeloží se jí ruce na zádech. Je-li již na mříži upevněna, udělá a podpálí se pod ní jasný oheň.

Motto:

Proti souchotinám jedí se kočky.
(B. Němcová, Národopisné studie)

Plamen a kouř obklopují a ovívějí opici, pročež se současně peče a začazuje čili udí. Vidíme-li, jak tuzemci pojídají paže a nohy opečené opice, nemožno nám ani ubrániti se myšlence, že zvyk pojídání zvířat ústrojností svou člověku tak blízká a příbuzná, nemálo asi k tomu přispívá, že divoši tak málo mají v ošklivosti pojídání lidského masa. Pečené opice, zvláště kusy s hlavou velmi okrouhlou, rovnají se způsobem až děsným dětem, pročež také Evropané, je-li jim živiti se masem opičím, raději hlavu a paže zvířatům uřezávají a jen trup na stůl přiněsti si dají. Maso opičí jest tak suché, libové a zaškludlé, že Bonpland ve své sbírce v Paříži choval rámě a ruku, jež v Esmeraldě usmaženy byly, a že ani po několika letech tyto části pranic nezapáchaly.“

Ve mnohých krajinách Jižní Ameriky opičího masa se ani nedotýkají, pokládají je za jídlo nejhnusnější. Indiáni zase jsou horlivými milovníky takové stravy a opičí maso jest nejobyčejnější jejich potravou.

No ovšem, je to jenom vřešťan, ale co třeba (vybírám zase jen náhodně) třeba taková Malpa vlkodlačka, neboli Cebus Fatuellus:

V krajinách Brasilie princem z Wiedu procestovaných honí se též často malpa vlkodlačka, ačkoli při stálé pozornosti zvířete jest lovci věcí mnohdy velmi nesnadnou pokradmo je překvapiti. Tuzemští střelci hledí opice často oklamati, napodobující ústy jejich hvizd a takto je ko sobě vábíce. Zpozoruje-li četa opic svého nejhorsšího nepřitele, dají se všechny širokými skoky na útěk, užívají za podporu i nejtenčích a nejohavnějších větví a uhánějí takovou rychlostí, že se jich i s brokovnicí chybiti můžeme. Maso jejich v studeném počasí ročním velmi tučné pojídají dle ujišťování prince z Wiedu tamější obyvatelé velmi rádi a divochům jest přímo nejmilejší lahůdkou, proto také tito jim jakož i druhům příbuzným co nejhorlivěji o život ukládají a je svými dlouhými šípy a silnými luky jistě i z největších vrcholů stromů sestřelovati umějí.

A ještě něco ze života goril:

„Tuzemci nitra afrického pojídají maso gorilino a jiných opic velmi rádi, ačkoliv černo a tvrdo jest. Kmenové moře blízci, jsou si vědomi, že opice jistou měrou jim se podobají, jim však pohrdají a jeví se býti uraženými, nabízíme-li jim je. Také černoši uvnitř země odmítají maso gorilino, domnívajíce se, že před časy jedna jejich předkyně porodila gorilu.“

Nehroz se milý čtenáři, takový je život a taková je kuchyně a jak praví staré turecké přísloví: *Kdo je sentimentální, pod pokličkou at raději nic neshání.*

A příště vzhůru za netopýry, vždyť Kaloň jedlý, to zní opravdu slibně.

Aleš Roleček

